

ΕΤΟΣ Γ' - ΤΕΥΧΟΣ 3

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΔΡΧ. 25
Το ΤΕΥΧΟΣ ΔΡΧ. 5

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1935

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΥΠΟ ΤΗΣ "ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ 1916",

Τύποις Π. Σκαναβή, Α. Θωμαΐδη & Σίας

“Ο ΦΙΛΟΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ”

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ
Α. ΓΕΩΡΓΙΚΟΠΟΥΛΟΥ ΦΑΝΗΣ ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ
ΑΝΝΑ ΜΠΕΚΙΑΡΗ ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΠΑΝΑΥΛΗΣ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΠΟΘΟΣ Μ. ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ ΝΟΥΑΡΟΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ
ΠΟΛΥΞΕΝΗ ΔΗΜΑΡΑ ΣΟΛΩΝ ΙΒΡΑΚΗΣ

Π. ΔΡΑΚΟΥΛΗΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣ. ΕΝ ΑΓΓΛΙΑ (ΛΟΝΔΙΝΟΝ)
Μ. RHODES ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ (FLORIDA)

Ἐνταυτοῖς καὶ συνδρομαὶ διὰ τὸ περιοδικὸν δέον νὰ ἀπευθύνωνται πρὸς τὸν διευθυντὴν

ΧΑΡΙΛΑΟΝ ΛΑΓΟΥΔΑΚΗΝ
Ὁδὸς Βουκουρεστίου 23, Ἀθήναι

ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ - 1916

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΛΟΥΚΑΣ ΚΑΝΑΚΑΡΗΣ ΡΟΥΦΟΣ
ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΦΙΛΩΝ
Β' ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ ΚΩΝΤ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
ΤΑΜΙΑΣ ΡΕΝΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΓΕΝ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΛΕΞΙΟΥ

ΣΥΜΒΟΥΛΟΙ

ΑΓΓΕΛ. ΚΟΝΤΟΣΤΑΥΛΟΥ ΟΜΗΡΟΣ ΝΤΕΪΒΗΣ
ΑΛΕΞ. ΧΩΡΕΜΗ ΧΕΡΜΠΕΡΤ ΛΑΝΣΔΕΪΛ
ΣΩΦΙΑ ΝΤΕΜΙΝΤΩΦ ΘΕΜ. Δ. ΤΣΑΤΣΟΣ
ΑΘΑΝ. ΓΚΙΝΟΠΟΥΛΟΣ ΜΕΝΕΛ. ΣΑΚΟΡΑΦΟΣ
ΟΥΪΛΙΑΜ ΜΙΛΛΕΡ ΧΑΡΙΛ. ΛΑΓΟΥΔΑΚΗΣ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ
ΕΛΛΑΣ ΔΡΑΧ. 25 ΑΓΓΛΙΑ ΣΕΛ. 3
ΑΜΕΡΙΚΗ ΔΟΛ. 0.75 ΑΛΛΑΙ ΧΩΡΑΙ ΦΡ. 8

ΤΑ ΘΑΛΑΣΣΟΠΟΥΛΙΑ

Καὶ ἄλλοτε εἶχεν ἀνακινήθῃ τὸ ζήτημα τῶν λιπαρῶν οὐσιῶν, τὰς ὁποίας χύνουν τὰ πλοῖα εἰς τὴν θάλασσαν, ἐγγὺς τῶν παραλίων, καὶ αἱ ὁποῖαι δηλητηριάζουν καὶ εἰς πολλὰς περιφερείας ἀποδεδειγμένον τὸ θαλασσοπούλια, τὸ ὥραιότατον αὐτὸ λευκὸ στολίδι τῶν παραλίων. Τελευταίως ἡ ὑπόθεσις εἰσῆλθεν εἰς κάποιαν φάσιν ἡ ὁποία δίδει βασίμους ἐλπίδας ὀριστικῆς τακτοποιήσεως. Ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις δηλαδή ὑπέβαλε πρὸς τὴν Γενικὴν Γραμματεῖαν τῆς Κοινωνίας τῶν Ἑθνῶν πρότασιν διεθνούς συνεργασίας, διὰ νὰ θεσπισθοῦν διεθνεῖς περιορισμοὶ ὡς πρὸς τὴν ἐκχυσιν τῶν ἐλαιωδῶν αὐτῶν οὐσιῶν πλησίον τῶν παραλίων καὶ ἐντὸς τῶν λιμένων. Ἡ Κοινωνία τῶν Ἑθνῶν ἀπευθύνθη πρὸς ὅλας τὰς Κυβερνήσεις, διὰ νὰ συγκληθῇ συνέδριον καὶ νὰ ρυθμισθῇ διεθνῶς τὸ ζήτημα. Τὴν πρότασιν εὐθὺς ἀμέσως υἱοθέτησεν ἡ Διεθνὴς Ὁργάνωσις Προστασίας τῶν Ζώων, ἡ ἐδρεύουσα ἐν Γενεύῃ καὶ τελοῦσα ὑπὸ τὴν πεφωτισμένην προεδρείαν τῆς διακεκριμένης διὰ τὴν ἀνθρωπιστικὴν τῆς δράσιν Miss Lindaf-Hageby. Ἡδὴ αἱ Κυβερνήσεις τῶν κρατῶν ἐδήλωσαν ὅτι προθύμως θὰ λάβουν τὰ ἐνδεικνύμενα μέτρα.

Ἐλπίζομεν ὅτι καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις θὰ μετὰσχῃ τῆς συμβάσεως, διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν προστατευτικῶν μέτρων, τὰ ὁποῖα θὰ προτείνῃ τὸ συνέδριον. Περιττὸν ἴσως καὶ νὰ λεχθῇ, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Ἐταιρεία Προστασίας τῶν Ζώων θὰ παράσχῃ πᾶσαν βοήθειαν.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας κ. Ἰ. Σπύρου, δι' ἐγγράφου πρὸς τὴν Ἐταιρείαν Προστασίας τῶν Ζώων ἀναγγέλλει ὅτι «ἐκ τῶν βαγόνων τοῦ Σιδηροδρόμου Λαρίσης ἐξάγεται ἰκανὸς ἀριθμὸς σφαγίων τεθνεώτων καὶ ἡμιθανῶν καὶ ὅτι τὰ «πτώματα εἶναι παραμορφωμένα, ἀνευ τριχώματος καὶ ἐνίοτε μὲ τὰ ἄκρα τεθλασμένα», λόγῳ κυρίως τῆς ἀνάληψις τῶν ἐμπόρων, οἱ ὅποιοι φορτῶνουν τὸ ζῶον τὰ μὲν ἐπὶ τῶν δέ, χάριν οἰκονομίας εἰς τὰ κόμιστρα. Ὁ κ. Σπύρου προσθέτει ὅτι διώκονται μὲν ποινικῶς οἱ ὑπαίτιοι, διὰ τῶν ὁργάνων τῆς Ἀστυνομίας, ἀλλ' ὅτι—ἐπειδὴ ἡ κατασταλτικὴ αὐτὴ μέθοδος δὲν προλαμβάνει τὸ κακόν—ἀνεφέρθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Συγκοινωνίας, τὸ ὁποῖον θὰ ἡδύνατο, διὰ τῶν σιδηροδρομικῶν ὑπαλλήλων, νὰ ἀσκήσῃ τὸν ἀναγκαῖον ἐλεγχον κατὰ τὴν φόρτωσιν. Ποία ὁμῶς, νομίζετε, ἀπάντησις ἐδόθη; Ὅτι οἱ Σιδηροδρόμοι ἐνδιαφέρονται μόνον διὰ τὸ βάρος τὸ ὁποῖον φορτῶνεται εἰς κάθε βαγόνι καὶ ὅτι ἐφ' ὅσον αὐτὸ δὲν ὑπερβαίνεται, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐπέμβῃ τὸ Ὑπουργεῖον! Δυστυχῶς δὲν μένομεν καθόλου ἱκανοποιημένοι ἀπὸ τὴν ἀπάντησιν αὐτὴν καὶ νομίζομεν ὅτι ἡ φρικὴ τοῦ πολυῶρου βωβοῦ μαρτυρίου τῶν δυστυχισμένων ζώων πρέπει νὰ λείψῃ.

Εἰς τὸ προσεχὲς τεῦχος τοῦ «Φίλου τῶν Ζώων» θὰ ἀσχοληθῶμεν ἐκτενέστερον μὲ τὸ ἀναιτιχαστικὸν τοῦτο ζήτημα διὰ νὰ λάβουν γνῶσιν τῆς βαρβαρότητος ταύτης οἱ ἀναγνώσται μας, τῶν ὁποίων τὴν ἠθικὴν ὑποστήριξιν ἐπικαλούμεθα.

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Φυτολογικοῦ Σταθμοῦ Βόλου κ. Ματζῶρος κατ' ἀνακοίνωσιν του παρατηρεῖ τὸ εὐχάριστον γεγονός τῆς καταπληκτικῆς ἀξίσεως τῶν μικρῶν πτηνῶν, ὀφειλομένης εἰς τὸ ὅτι ἐπὶ διατίαν δὲν ἐτοποθετοῦντο δακοπαγίδες εἰς λευκοσιδηρὰ δοχεῖα (ταψιά). Τοιοῦτοτρόπως ἡ ἐλαστικὴ ἀποφυγὴ τοὺς κινδύνους ἀσθενειῶν ἐξ ἐντόμων διότι μέγαν ἀριθμὸν τούτων καταστρέφουν τὰ πτηνά. Ἐλπίζομεν ὅτι ἡ μέριμνα αὕτη θέλει γενικευθῇ καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Ὑπενθυμίζομεν δὲ εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας ὅτι ὁ «Φίλος τῶν Ζώων» θὰ ἀποστέλλεται δωρεάν ἐπὶ ἑν ἔτος εἰς ἐκεῖνον ὅστις ἡθελε φέρει εἰς τὰ γραφεῖα του ἑνα ἢ περισσότερα τῶν «λατιχῶν» μὲ τὰ ὁποῖα κυνηγοῦν τὰ πουλιά.

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΩΝ ΣΚΥΛΩΝ

Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐπανέλθωμεν σήμερον ἐπὶ τῆς ιδέας ἐκείνης τῆς ἐπιβολῆς μικρᾶς τιμῆς φορολογίας—καὶ πολὺ περισσότερας τάξεως—διὰ τὴν κατοχὴν σκύλων. Τὸ λέγομεν λοιπὸν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ὅτι, ἂν ἐξαίρεση καεῖς αὐτὸ τὸ μέτρον, θὰ εἶναι ματαιοπονία κάθε ἄλλῃ προσπάθεια νὰ καταργηθῇ τὸ δράμα ἐκεῖνο τῶν πεζοδρομίων, τὸσον συνηθισμένο τὸ καλοκαίρι, τὸσον ἀπλοῦν, ἀλλὰ καὶ τόσο τραγικὸν καὶ ἀπάνθρωπον. Ἕνας χωροφύλαξ, ἐκ πρόσωπος τῆς ἐννόμου τάξεως τῆς πολιτισμένης κοινωνίας μας, ὀρίζει θανατηφόρον δόλωμα εἰς ἕνα δυστυχισμένο, πεινασμένο, σκυλί, πὸν τὸ βλέπετε, σὲ λίγο, νὰ γίνεταί ἐλεεινὸν πτώμα, ἀφοῦ ὑποστῇ προηγουμένως ἕνα μαρτύριον πὸν ἀσφαλῶς θὰ ἔλεγε κατὰ τὴν καρδίαν καὶ τοῦ ἀγριωτέρου κακούργου!

Ἡ Ἐταιρεία μας ἀπευθύνθη παρτοῦ, ἔκαμε διαβήματα, παράπονα, ἐπέβαλε αἰτήσεις, καὶ ἀνεκίνησε τὸ ζήτημα κατὰ πάντα δυνατόν τρόπον. Λοιπὸν, δὲν ἀπεκόμισε παρὰ τὴν ὁμολογίαν ὅτι εἶναι πράγματι οἰκτρὰ ἡ κατάστασις καὶ—τὸ πολὺ πολὺ—ὑποσχέσεις πὸν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἐκπληρωθοῦν. Διότι μία πραγματικότης ἀδυσώπητος ἐφαίνετο κάτω ἀπὸ τὰς καλὰς διαθέσεις καὶ τὰς ἔκαμε ἀπραγματοποιήτους: Ὁ ἀδέσποτος σκύλος εἶναι κίνδυνος—καὶ, τί κίνδυνος εἶναι, τὸ πληροφοροῦμεθα κάποτε—κάποτε (εὐτυχῶς σπανίως) ἀπὸ κάποια ἀναιτιχαστικὰ δράματα ἀνθρώπων, πλέον, λυσσασμένων, πὸν δαγκώνουν τοὺς σπιτικούς των, οἱ γονεῖς τὰ παιδιά... ἀλλ' ἂς μὴ προχωρήσωμεν, καλύτερα. Ὁ κίνδυνος λοιπὸν αὐτὸς δημιουργεῖ τὴν ἀνάγκην τῆς θανατώσεως τῶν ἀδεσπότων σκύλων καὶ ἐναντίον των ἐκστρατεύει ἡ Ἀστυνομία κάθε καλοκαίρι.

Διὰ νὰ προστατευθοῦν ἐκεῖνοι πὸν ἔχουν ἀφέντη, ἐθεοπίσθη τὸ φρίμωτρον καὶ τὸ λουρί,

δὲν εἶναι ὁμῶς κανένα ἐπιπλοὸς ὁ δυστυχισμένος ὁ σκύλος, ὥστε νὰ μπορῇ κανεὶς νὰ τὸν ἀφρίσῃ σὲ μιὰ γωνιά καὶ νὰ ἡσυχάσῃ. Κάποτε θὰ βγῇ ἔξω, καὶ τότε τίποτε δὲν θὰ τὸν προστατεύσῃ.

Προτείνεται λοιπὸν κατὰ ἀπλοῦστατον, σὰν τὸ αὐτὸ τοῦ Κολόμβου: Μία μεταλλικὴ «ταυτότης» κρεμασμένη ἀπὸ τὸν λαιμὸν τοῦ ζώου, θὰ πληροφορῇ ὅτι ὁ σκύλος ἔχει κάποιον ἀφέντη, ὑπεύθυνον διὰ τὴν κατάστασιν του. Naί, ἀλλὰ φθάνει αὐτό; Ὁχι, θὰ εἰποῦν ὅσοι

«Μία φορολογία, τάξεως μᾶλλον παρὰ μὲ ταμιευτικὸν σκοπὸν, εἶναι ἡ μόνη λύσις τοῦ προβλήματος τῶν ἀδεσπότων σκύλων, λύσις ἄλλως τὴν ὁποίαν ἔχουν υἱοθετήσει ὅλα τὰ πολιτισμένα Κράτη τοῦ Κόσμου».

ΛΟΥΚΑΣ ΚΑΝΑΚΑΡΗΣ ΡΟΥΦΟΣ
Πρόεδρος Ἐταρ. Προστ. τῶν Ζώων

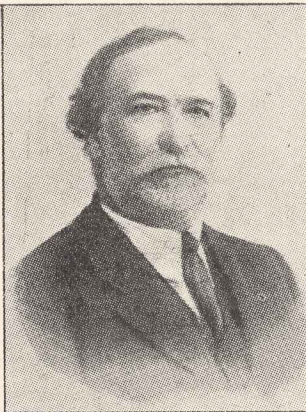
με ἀνάγκη. Ἐνκόλος τρόπος—καὶ συνεπὶς ἐφαρμοσίμος—εἶναι ὁ ἐξῆς: Νὰ πληρώσῃ ἕνα μικρὸν φόρον οἱ κύριοι τῶν σκύλων. Αὐτὸ θὰ εἶναι ἕνα ἀσφαλὲς τεκμήριον ὅτι θέλουν νὰ ἔχουν μαζί των τὸ ζῶον καὶ ὅτι θὰ τὸ συντηροῦν—ἄλλως δὲν θὰ ὑπεβάλλοντο εἰς τὴν θυσίαν τῆς φορολογίας.

Εἶναι ὀλίγον...πικρὸν τὸ μέτρον; Εἶναι ὁμῶς δυνατόν νὰ περιορισθῇ τὸ μειονέκτημά του μὲ προσδιορισμὸν τοῦ ποσοῦ τοῦ καταβλητέου φόρου ἀναλόγως πρὸς τὴν οικονομικὴν ἀντοχὴν τοῦ φορολογουμένου—νὰ πληρώσῃ κατὰ ἐλάχιστον ὁ πτωχὸς καὶ νὰ μὴ πληρώσῃ τίποτε ὁ τοσπάνης. Ἀλλ' ἂς μὴ θέλωμεν νὰ μᾶς παρασχεθῇ δωρεάν ὅλη αὕτη ἡ ἐπιτηδεύσις; Ἀνάστησις πλατῶν, καταγραφή, παρακολούθησις κτλ. Εἰς τὸ κάτω τῆς γραφῆς, εἴσι θὰ δειχθῇ ἂν θέλωμεν πράγματι νὰ λείψῃ ἡ τραγωδία αὐτὴ τῶν πεζοδρομίων πὸν θὰ ἀρχίσῃ αὐτὸν τὸν μῆνα... Ω.

Η ΜΕΤΑ ΖΩΩΝ ΣΥΜΒΙΩΣΙΣ

ΤΟΥ Κ. ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΔΡΑΚΟΥΛΗ

Είναι γνωστός εις τους αναγνώστας τοῦ «Φίλου τῶν Ζώων» καὶ τοὺς ενδιαφερομένους διὰ τὴν προσπάθειάν μας, ὁ κ. Πλάτων Δρακούλης, ὁ ὁποῖος δύναται νὰ ὀνομασθῇ ὁ ἰδρυτὴς τῆς ἐν Ἑλλάδι κινήσεως διὰ τὴν προστασίαν τῶν ζώων. Διαμένων ἐν Λονδίῳ, μᾶς κάμνει τὴν τιμὴν νὰ μᾶς ἀντιπροσωπεύῃ ἐκεῖ, μᾶς τιμᾷ δὲ εἰς τὸ παρὸν φύλλον καὶ διὰ τῆς συνεργασίας του. - Διὰ τὸ ζήτημα τῆς ἐξοντώσεως τῶν ἀγρίων ζώων ὑπὸ τῶν κυνηγῶν, τὸ ὁποῖον θίγει εἰς τὸ ἄρθρον του ὁ κ. Δρακούλης, εὐχαρίστως πληροφοροῦμεθα διὰ αἱ Κυβερνήσεις τῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν μελετοῦν σοβαρῶς τὸ πρᾶγμα καὶ πρόκειται νὰ λάβουν δραστηκᾶ μέτρα.

Εἰς μίαν ἀπὸ τὰς μελέτας τοῦ ὁ Ἐλιζέ Ρεκλουζ γράφει διὰ τὰς σχέσεις τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὰ ζῶα, μετὰ τὴν χαρακτηρίζουσαν τὸν μέγαν Γάλλον συγγραφέα δέυνον καὶ εὐλωτίαν. Ἡ μελέτη τοῦ αὐτοῦ, ὑπὸ τὸν τίτλον «La Grande Famille», ἀποτελεῖ θρηνον διὰ τὴν ὀπισθοδρομικότητα τῆς ἀνθρωπίνης Κοινωνίας, λόγῳ τῆς

συμπεριφορᾶς τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν κόσμον τῶν ζώων. Ἡ πρόδοτος τοῦ ἀνθρώπου, λέγει, ἐξετρώχισθη, ἂν ὅπου ἐνοθεύθη ἡ ἀρχέγονος ἀγάπη πρὸς τὰ ζῶα. Οἱ πρωτογενεῖς κάτοικοι τοῦ πλανήτου ἐτήρουν σχέσιν ἀδελφότητος μετὰ τὰ ὑπάρχοντα ὄντα, ἀπὸ τὰ ἐνστικτα τῶν ὁποίων μάλιστα ἤρυντο πολλὰ διδάγματα τὰ ὁποῖα ἐφήρμοζον εἰς τὰς προσπαθείας τῶν πρὸς σύμπτειν ἀνθρώπου βίου. Πράγματι καὶ σήμερον—ἀκολουθῶ τὴν σειράν τῶν σκέψεων τοῦ Ἐλιζέ Ρεκλουζ—μήπως ἡ Ἐπιστήμη δὲν ὀφείλει πολλὰ εἰς τὰς ὑποδείξεις τῶν ζώων; Ὑποδείξεις ἀπορροούσας ὅχι μόνον ἀπὸ τὴν κατασκευὴν τῶν, ἀπὸ τὰς κινήσεις τῶν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν νοημοσύνην τῶν.

Ὁμιλοῦμεν, λέγει, πολὺ περὶ προόδου, ἀλλὰ ἥμισυ ἐμβαθύνουμεν εἰς τὰ οὐσιώδη αὐτῆς. Περιήλθομεν οὕτω εἰς τὸ σημεῖον νὰ μὴ ἔχωμεν ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθινῆς προόδου. Ἐπαναπαύομεθα εἰς τὴν ἀπλὴν λέξιν προόδου, ὥσαντι ἐκ μαγικῆς τινος ἐπενεργείας ἠντλοῦμεν ἐκ τῆς λέξεως ταύτης τὴν δύναμιν νὰ βαδίζωμεν ἐμπρός. Βεβαίως ἐβαδίσσαμεν ἐμπρός, διότι καὶ νοῦς καὶ ἦθος καὶ ἀνθρωπισμὸς χαρακτηρίζουν εἰς μεζήονα βαθμὸν τὸ γένος σήμερον παρὰ εἰς προηγούμενας ἐποχάς. Ἀλλ' ἐνῷ προοδεύομεν, συγχρόνως καὶ ὀπισθοδρομοῦμεν, διότι δὲν μᾶς ὠθοῦν ἐπαρκῶς τὰ οὐσιώδη τῆς προόδου. Ἀποκτῶμεν πολλὰ ἐφόδια τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου, ἀλλὰ χάνομεν τὰ πολυτιμα στοιχεῖα τοῦ ἀρχέγονου κατακτητοῦ τῆς Φύσεως, ὅσον τὴν ἀπλότητα τοῦ βίου, τὴν αὐτομάτων ὑγείαν, τὴν ἠθικὴν γαλήνην, τὴν εὐκαμψίαν, τὴν ἁρμονίαν μετὰ τὸ περιβάλλον καὶ—ὅπερ σοβαρώτατον—τὴν μετὰ τῶν ζώων ἀδελφοποίησιν, συνεν-

νόησιν καὶ ἀλληλεγγύην. Τῶν χαρακτηριστικῶν τούτων τοῦ πρωτογενεῖς ἀνθρώπου ἀπεσπάρθη ὁ πολιτισμένος ἀνθρώπος, τοῦτ' ὅπερ σημαίνει ὅτι κατὰ πολὺ ὑστερεῖ τοῦ ἰδεώδους ὁ ἐπικρατῶν πολιτισμός. Ἐχει χάσει δυστυχῶς τὰ πρῶτα κέρδη του. Ἐν ἐκ τῶν ἀπολεσθέντων τούτων κερδῶν εἶνε ὅτι ἔχομεν ἀποξενωθῇ ἀπὸ τὸν θαυμάσιον κόσμον τῶν ζώων. Ὁ κόσμος τῶν ζώων εἶνε πρᾶγματι οὕτως εἰπεῖν ἡ πατρίς μας, ἡ μὴσασα ἡμᾶς εἰς τὴν τέχνην τῆς ὑπάρξεως, ἡ διδάσασα ἡμᾶς τὰ στοιχεῖα πολλῶν τεχνῶν, ὡς τῆς ἱαματικῆς, τῆς οἰκοδομικῆς, τῆς ἀμυντικῆς, τῆς θησαυριστικῆς. Ὁ ἀρχέγονος ἀνθρώπος ἐθεώρει τὰ ζῶα ὡς ἀδελφὰ ὄντα· ὁ πολιτισμένος ἀνθρώπος τὰ θεωρεῖ ὡς δοῦλα. Ὁ ἀρχέγονος ἐβλεπε εἰς τὰ ἐμφυα ταῦτα ὄντα συντρόφους, ὁ πολιτισμένος ὑπηρέτας. Ἐν θεομηνίαις καὶ ἄλλαις συμφοραῖς, θηρία, σκύλοι, πτηνὰ καὶ ὄφεις ἀκόμη, ἐτρεχαν πρὸς τὸν ἀρχέγονον ἀνθρώπον ὡς πρόσφυγες.

Οἱ ἐρευνηταί, λέγει ὁ Ρεκλουζ, ἔχουν διαπιστώσει ὅτι τὸ πάλαι τὰ ζῶα συνέπραττον μετὰ τὸν ἀνθρώπον, ἀτε ἐκτιμώντα τὴν ἀγάπην καὶ τὴν γλυκύτητα τὴν ὁποίαν τότε ἐδείκνυε πρὸς αὐτὰ ὁ ἀνθρώπος. Οὐδέποτε ἐστέρηον νὰ συμπράξουν ὑπὸ τὸ κράτος ἀπειλῆς, ἡ βίας, ἡ σκληρότητος. Ἀτμοσφαῖρα εἰρήνης καὶ στοργῆς ἐβασίλευεν εἰς τὰς σχέσεις μεταξὺ ἀνθρώπων καὶ ὑπανθρώπων ὄντων. Ἦσαν τόσον ἁρμονικαὶ αἱ σχέσεις αὗται, ὥστε πτηνὰ πολλάκις ἐκάθηντο ἄφοβα ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ ἐργάτου καὶ σκύουροι ἐπαιζον, συνοδεύοντες τὰς ἀσχολίας τοῦ ἀγρότου. Εἰς τὴν σκηνὴν οἰκογενεῖας Βεδουίνων εἰσέρχοντο φιλικώτατα ἵπποι καὶ πολλάκις ἄφιναν μεταξὺ τῶν σκελῶν τῶν νὰ κοιμῶνται τὰ τέκνα τῆς οἰκογενεῖας.

Ἀναφέρουν οἱ ἐρευνηταί ὅτι ὁσάκις ἀρχέγονος λαὸς ἀπεφάσισε νὰ ἐκθρονίσῃ τὸν βασιλεῖα του, ἐδικαιολογεῖ τοῦτο προβάλλων ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐπαυσε νὰ εἶνε ἀρεστὸς εἰς τοὺς ἄνδρας, εἰς τὰς γυναῖκας, εἰς τὰ παιδιά καὶ εἰς τὰ ζῶα. Εἰς τὴν λογογραφίαν τῆς μεσημβρινῆς Ἰνδίας ὑπάρχουν νοητευτικὰ διηγήματα, παριστῶντα τὴν πλήρη συνεννόησιν ἀνθρώπων καὶ ζώων. Διηγούνται πῶς τὰ ζῶα ὁμιλοῦν. Δὲν εἶνε ὁμοῦς αὐτὸ τόσῳ σπουδαῖον, ὅσῳ ὅτι οἱ ἀνθρώποι ἐννοοῦν τὰ ζῶα. Ὁ ἀρχέγονος κόσμος ἦτο οἰονεῖ ἀλληλοδιδασκτικὸν σχολεῖον ἐλεφάντων, τίγρεων, λεόντων, ὄφεων καὶ ἀνθρώπων· καὶ εἰς τὸ σχολεῖον αὐτὸ τὰ ζῶα ἦσαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ διδάσκαλοι.

Κατοικίδια ζῶα εἰς τὴν ἀρχέγονον κοινωνίαν ὑπῆρχον πολὺ περισσότερα παρὰ εἰς τὴν σημερινήν. Ὁ Ζωφρὰ Σαίντ Ἰλαῖρ ἀναφέρει σαράντα ἐπτά εἶδη. Εἰς τὴν Αἴγυπτον ὁ ἀρχηγὸς τῆς φυλῆς Ζέγγη «ἐγνώριζε τοὺς ὄφεις μετὰ τὸ ὄνομα ἐκάστου, καὶ προσέφερον εἰς αὐτοὺς τὸ γάλα τῶν ἀγελάδων του». Εἰς τοὺς λειμῶνας τοῦ Ἀσσάμ ὁ γινόμενος συνέβροσκε μετὰ τὰ ἄλλα ζῶα. Εἰς τὰς Ἱερὰς Γραφὰς τῶν Ἰνδιῶν, ἰδίως εἰς τὴν Ρίγκ Βέδα, ἐξυμνοῦνται αἱ περισσεραὶ ὡς ἀγγελιαφόροι «ταχύτεροι τῶν νεφελῶν» καὶ ὀνομάζονται θεαὶ ἀπεκδεχόμεναι τὴν πρὸς αὐτὰς εὐλάβειαν τῶν ἀνθρώπων. Καὶ αὐτὸ μᾶς ἐνθυμίζει τὴν ἀγγελιαφόρον περισσεράν τοῦ Νῶε, ἡ ὁποία ἐπιστρέφουσα εἰς τὴν Κιβωτὸν ἐκόμιζεν εἰς τὸν ὄρμος τῆς κλάδον ἐλαίας. Ἀλλὰ πᾶν ἄλλο ἢ βελτίωσιν ἐφέραμεν σήμερον εἰς τὰ ζῶα διὰ τῆς τιθασσεύσεως. Πολλὰ ἔχασαν τὴν χαρακτηριστικὴν τῶν ἀρετῶν ἐκ τῆς συνικησέως τῶν μετὰ τὸν ἀν-

θρώπων, κύριον μέλημα τοῦ ὁποίου εἶνε νὰ τὰ διατηρῇ διὰ νὰ ἴνα τοῦ χρησιμεύουν ὡς σφάγια πρὸς κορεσμόν τῆς κρεοφαγικῆς του μανίας, ἐφ' ᾧ καὶ τὰ πολλαπλασιάζει διὰ τῆς κτηνοτροφίας.

Ἀλλὰ καὶ ἡ μαγία τῆς ἐπιστημονικῆς δῆθεν ἐρευνῆς ἔχει ἐξολοθρεύσει πάμπολλα ὠραιότατα εἶδη ἐκ τοῦ κόσμου τῶν ζώων καὶ πολλὰ ἀκόμη κινδυνεύουν νὰ ἐξαφανισθοῦν λόγῳ τῆς θηρευτικῆς μαγίας. Διαπιστοῦται ὅτι 40.000 ἐλέφαντες φονεύονται ἕκαστον ἔτος καὶ τις οἶδε πόσοι ἀκόμη πληγνύονται καὶ καταφεύγουν νὰ ἐκπνεύσουν εἰς τὴν ζούγκλαν. Ἐν τούτοις τὸ πάλαι ἐπεζητεῖτο ὡς μέγα ἀγαθὸν ἡ φιλία τοῦ ἐλεφάντος καὶ ἀπὸ τὸ ἰδιόζον τάλαντόν του ἤρυντο διδάγματα οἱ σοφοὶ τῆς Ἰνδίας. Σήμερον ἐν τῷ βυθῷ τοῦ ἀψύχου πολιτισμοῦ μας ἀγνοοῦμεν καὶ αὐτὸ τὸ νόημα τῶν παραδόσεων μας καὶ δὲν μᾶς κάμνει καμμίαν ἐντύπωσιν ἡ παράδοσις ὅτι ὁ Θεάνθρωπος ἐγεννήθη ἐπὶ στρωμνῆς ἀχρῶν μεταξὺ τοῦ ὄνου καὶ τοῦ βοός, τῶν δύο τούτων συντρόφων τοῦ ἀγρότου.

Κάποια ἀνθρωπιστικὴ πρόδοσις ἀναμφιβόλως ἔγινε, χάρις εἰς τὴν συμβίωσιν μας μετὰ τὰ ζῶα τὰ ὁποῖα δὲν χρησιμοποιοῦμεν πρὸς τροφήν μας. Ἐν τούτοις ὁ κόσμος ἐν μέρει ἔχει ἐκφυλισθῇ. Τρέμει εἰς τὴν ἀπειλὴν τοῦ κυρίου του, ἡ, διδαχθεὶς ἀγριότητα, ἐπιτίθεται κατ' αὐτῶν ξένων, ἡ ἀφομοιοῦται μετὰ τὴν νοχέλειαν, ἀπλησίαν, ματαιοδοξίαν, χλιδὴν καὶ σκαλιότητα τῆς κυρίας του. Ἐχομεν ἐξ ἄλλου παραδείγματα κυνῶν οἱ ὁποῖοι ἀντανακλοῦν τὰ ἀληθῆ ἀνθρώπινα αἰσθήματα τῆς στοργῆς, τῆς γενναιοφροσύνης, τῆς ἡπιότητος, τῆς ἀφροσύσεως καὶ πίστεως, διότι ἀφομοιοῦν αὐτὰ ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ ἀκραίφνου ἀνθρωπισμοῦ τῶν κυριῶν τῶν.

Καὶ ἡ ἐλευθερόφρων γαλῆ, ἡ ὁποία ἐν πολλοῖς ἐξέπεσεν ἀπὸ τὴν πρόσθεν ἀνεξαρτησίαν καὶ πρωτοτυπίαν χαρακτῆρος, διατηρεῖ θαυμασίαν τὴν μυστηριώδη τῆς δυνάμει τοῦ ν' ἀντιλαμβάνεται καὶ τὰ ἐλάχιστα περίεξ της, ἀκόμη καὶ τὰ μέλλοντα. Ἐχει πολλάκις παρατηρηθῇ ὁ πόθος ὅλων τῶν ζώων νὰ διαβιοῦν ἐν εἰρήνῃ καὶ ἀδελφωσύνῃ μετὰ τὸν ἀνθρώπον, ἀκόμη καὶ ἀρχαῖαι ἔχουν ἐκδηλώσει τοιοῦτον πόθον, ὡς δεικνύει ἡ γνωστὴ περίπτωσις τοῦ καταδίκου ὅστις ἐγύμνασε καὶ κατέστησε φίλην μίαν ἀράχνην, τὴν ὁποίαν ὁμοῦς ὁ πολιτισμένος δεσμοφύλαξ συνέτριψε διὰ τοῦ ποδός, ἵνα τηρηθῇ ὁ κανονισμὸς τῆς φυλακῆς.

Ὡς βαδίζει ὁ ἀτομιστικὸς πολιτισμὸς μας, θὰ φθάσῃ εἰς τὴν χρεωκοπίαν καὶ τότε ἐπιζητούντες τὴν σωτηρίαν μας θὰ προστρέξωμεν εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς ἀλληλοβοηθείας, εἰς τὸ ἡλιόφως τῆς φιλίας, ἀντὶ ὁποῦ εὐρισκόμεθα εἰς τὸν ζόφον τῆς χρεωστικῆς. Θὰ προστρέξωμεν εἰς τὸ πρόγραμμα τῆς συμβιώσεως μετὰ τὸν κόσμον τῶν ζώων, τὰ ὁποῖα, κατὰ τὴν ἐκφρασιν τοῦ Μισελέ, κτυποῦν εἰς τὴν πύλιν τῆς ἀνθρωπίνης Δημοκρατίας, διὰ νὰ εἰσέλθουν φέροντα καὶ ἀγάπην καὶ ἐμπνευσιν.

ΠΛΑΤΩΝ Ε. ΔΡΑΚΟΥΛΗΣ

Ἴδου καὶ ἡ φωτογραφία τῆς... νεαρῆς μας συνδρομητρίας, δεσποινίδος (!) Πόπης Εὐατατίου (ἀνεψιάς τῆς κ. Ρένας Παπαδοπούλου) περὶ τῆς ὁποίας ἐγράφομεν εἰς προηγούμενον φύλλον. Ἐν τῷ μεταξὺ... ἐμεγάλωσε (δὲν εἶναι πλέον τρεσάρον μηνῶν ὅπως ἐγράφομεν τότε, ἀλλὰ ἐννέα), δὲν κινδυνεύει ὁμοῦς, ἐν πάσῃ περιπτώσει, νὰ χάσῃ τὸν τίτλον τῆς ὡς τῆς νεαρῆς συνδρομητρίας...

ΔΕΚΑ ΕΝΤΟΛΑΙ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΖΩΟΦΙΛΟΥΣ

1. Ἀκολουθεῖ τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεως, ἡ ὁποία σοῦ λέγει ὅτι ἀνθρώποι καὶ ζῶα εἶναι σύντροφοι εἰς ἓνα κοινὸν προορισμόν.
2. Γνώριζε ὅτι καὶ τὰ ζῶα εἶναι εὐαίσθητα καὶ αἰσθάνονται χαρὰν καὶ λύπην σὰν καὶ ἑσένα.
3. Ἐκείνοι πού ἀδιαφοροῦν γιὰ τὰ ζῶα, δεικνύουν ἑλλειψιν μορφώσεως πραγματικῆς.
4. Ἐχε ὑπ' ὄψει σου ὅτι ἡ συμπεριφορὰ σου πρὸς τὸ ζῶον μαρτυρεῖ τὸν χαρακτῆρα σου.
5. Πρόσεχε πού περιπατεῖς: Καὶ αὐτὲς οἱ ἐλάχιστες ὑπάρξεις ἔχουν τὸ δικαίωμα τῆς ζωῆς.
6. Ποτὲ νὰ μὴν ἀνέχεσαι σκληρότητα πρὸς ζῶον, ἀλλὰ νὰ ἔχῃς τὸ θάρρος καὶ τὴν γενναιότητα νὰ ἐμποδίζῃς κάθε βαρβαρότητα.
7. Προστάτευε τὰ ζῶα ἀπὸ τὴν πείνα, τὴν δίψα καὶ τὸ κρύο. Αὐτὰ πάντα θὰ σοῦ δείξουν τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν.
8. Νὰ ἐπεμβαίνῃς πάντοτε, ἐναντίον ἐκείνων πού πιάνουν τὰ πουλιά.
9. Χρησιμοποίησε κάθε εὐκαιρία γιὰ νὰ νοθεύῃς καὶ νὰ διδάξῃς τὰ μικρὰ παιδιά νὰ περιποιοῦνται καὶ νὰ ἀγαποῦν τὰ ζῶα.
10. Νὰ θεωρῇς καθήκον σου νὰ εἶσαι μέλος τῆς «Ἐταιρείας προστασίας τῶν ζώων», ὥστε νὰ συντελέσῃς εἰς τὴν γενικωτέραν προσπάθειαν ὑπὲρ τῶν τυραννουμένων ζώων.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Μία από τας σοβαρώτερας έφημερίδας του Λονδίνου, το «Morning Post», έδημοσίευσε τελευταίως την παραπλεύρως είδησιν: «Ένα όλόκληρον έθνος, ή Ιαπωνία, έθρήνησε ένα σκύλον και δεκαέξ ιερείς του Βουδδισμύ μετέσχον κατά την επίσημον τελετήν της μεγαλοπρεπούς ταφής πού του έγινε». Πρόκειται διά τόν γνωστόν εις τούς αναγνώστας του «Φίλου των Ζώων» Άθικο, τόν «σκύλον πού δέν ξεχνά». Θά ένθυμείσθε ίσως ακόμη την ιστορίαν του και θά ένθυμείσθε ότι, όπως έγράφαμεν, έπερνούσε τό τελευταίον μέρος της ζωής του, τά γηρατειά του, πού τά περιεστοίχιζε ή εκτίμησις, ό θαυμασμός και ή αγάπη μεγάλων και μικρών. Έτελείωσαν λοιπόν αί ήμέραι του Άθικο και όσοι τόν είχαν γνωρίσει και είχαν συγκινηθή από τό πραγματικόν μεγαλείον πού περιέκλειε ή άφοσίωσις του, μέ πένθος αληθινόν τόν συνώδευσαν έως τόν τάφον, διότι ό Άθικο υπήρξεν ένα σύμβολον άκαταβλήτου πιστότητος εις τό καθήκον, μιάς δηλαδή άρετής της οποίας ή άνωτέρα ώμορφιά έξακολουθεί νά λέγη πολλά εις την ανθρωπίνην ψυχήν και διάνοιαν.

Τήν σημασίαν πού είχε ό θάνατος του σκύλου αυτού, τό βαθύ πένθος πού προεκάλεσε εις μίαν μεγάλην χώραν εκατομμυρίων ψυχών, τό άντιλαμβάνεται κανείς από τό γεγονός ότι τό «Morning Post» έδημοσίευσε σχετικήν είδησιν, την οποίαν και δημοσιεύομεν έν φωτοτυπία, περιγράφει δέ μέ ζωηρότατα χρώματα και τό πένθος των Ιαπώνων και τας τελευταίας τιμάς πού απέδόθησαν εις τό πιστό ζώον.

Διατί όχι; Και οι βωβοί μας αυτοί σύντροφοι, πού δέν έχουν την ιδικήν μας πονηρίαν και κακίαν, ήμπορούν αξιόλογα νά μάς διδάξουν, αρκεί νά ύπάρχη ή παρατηρητικότητα και ή διάθεσις νά διδαχθή κανείς από τό κάθε τι. Άλλά ή διάθεσις αυτή δέν άπαντάται συχνά, όπως δέν εύρίσκεται συχνά και ή εύρεία αντίληψις περί του κόσμου, τό μάτι πού είναι άνοικτό πρós κάθε τι πού μάς περιστοιχίζει. Και είναι δείγμα άνωτέρου πολιτισμού μία τοιαύτη παρατηρητικότητα.

Δέν είναι λοιπόν περίεργον, ούτε δείγμα εκκεντρισμού, τό νά παραδειγματίζεται κανείς και νά συγκινηται από την συμπεριφοράν των ζώων. Δέν έχομεν πρόχειρα παραδείγματα από την νεωτέραν ιστορίαν μας, θ’ άναφέρωμεν όμως κάτι από την ένδοξοτέραν, ίσως, εποχήν του έθνους μας, των Περσικών πολέμων.

Όπως ό καθηγητής κ. Μιχ. Ξυδιάς είχε την καλωσύνην νά μάς ύπενθυμίση τελευταίως δι’ έπιστολής του, ό Πλούταρχος εις τόν βίον του Θεμιστοκλέους διηγείται τό έξης: “Όταν οι Άθηναίοι εγκατέλειπον την πόλιν και έπεβίβάζοντο εις τά πλοία, κατά την ώραν εκείνην του πένθους πού έφερε εις την ψυχήν ή εγκατάλειψις προσφιλών γονέων και συγγενών, οι όποιοι λόγω του γήρατος δέν έπρόκειτο νά ταξειδεύσουν, ή εγκατάλειψις του πατρίου έδάφους, των βωμών και των έστιών, κατά την ώραν λοιπόν αυτήν του πένθους «υπήρχε και τις γλυκεία συμπάθεια πρός τά ήμερα και σύντροφα ζώα, όταν μετά φωνής και μετά πόθου παρηκολούθουν τούς τροφείς των έμβαίνοντας εις τά πλοία. Μεταξύ αυτών ιστορείται ότι ό κύων Ξανθίππου, του πατρός του Περικλέους, μη άνεχόμενος νά χωρισθή απ’ αυτόν, έπήδησεν εις την θάλασσαν και κολυμβών έφθασεν εις την Σαλαμίνα, όπου λιποθυμήσας άμέσως απέθανε. Τούτου λέγουσιν ότι είναι τάφος τό μέχρι τοϋδε δεικνύμενον και ονομαζόμενον «Κυνός σημα».” (*)

Εις στιγμήν λοιπόν κατά την οποίαν τά πάντα έκρίνοντο, οι Άθηναίοι όχι μόνον δέν ήδιαφόρουν διά τά ζώα, αλλά κατέλαμβανε την ψυχήν των «γλυκυθυμία τις» από τό θέαμα των συντρόφων ζώων πού έκλαιαν μέ τόντρόπον των. Και ένας Πλούταρχος δέν έθεώρησεν άνάξιον έαυτού νά αναφέρη την ιστορίαν — τόσον σύντομον αλλά και τόσον μεγάλην — του σκύλου εκείνου του όποίου τό «Σήμα» έσώζετο μέχρι των ήμερών του.

(*) Πλουτάρχου, Βίοι Παράλληλοι, Θεμιστοκλέους Μετάφρασις Ραγκαβή, κεφ. Γ.

THE MORNING POST

A Nation Mourns a Dog

JAPAN'S TRIBUTE TO DEVOTION

16 Priests at Hachiko's Funeral

TOKYO

A dog has been buried here by sixteen priests, according to the rites of Buddhism, and mourned by the whole nation.

Hachiko, the dog, belonged to a Dr. Hidesaburo Ueno, and used to accompany his master to the station at Shibuya when he went to work in the mornings, and met him in the evenings when he came home. Eleven years ago Dr. Ueno died, and was buried in Aoyama cemetery. Every day since then Hachiko went to the station to meet his master—who never came. He became famed throughout Japan as an example of devotion. School-books told his story; he appeared on the screen; and last year a bronze statue of him was erected outside the station where he kept his lonely vigil for so long.

One day Hachiko was found lying ill. The efforts of five veterinary surgeons were unavailing and he died, of heart failure.

His master's widow attended his funeral, and 25 wreaths, 200 bunches of flowers and innumerable telegrams and letters of condolence testified to the place he held in the nation's heart.

Hachiko lies in a little grave at the side of his master.—Reuter.

Η ιστορία πού θά σας διηγηθώ, είναι γεγονός: Κοντά στη γειτονιά μας κάθε-ται ένα άνδρόγυνο, πού δέν είχε την ευτυχία ν’ αποκτή-ση παιδιά και, καθώς φαίνεται, οι άν-θρωποι έρριξαν την αγάπη τους στα ζώα. Περιττόν νά σας πώ ότι και ό κύριος και ή κυρία είναι μέλη της Έταιρίας Προστασίας

των Ζώων Σφάξ. “Όταν περνώ έξω από τό σπίτι τους, βλέπω ένα όλόκληρο στράτευμα από γάτες, πού, όταν ή κυρία τους βγή έξω, την περιμένουν νά γυρίση. Μόλις φανή στη γωνία του δρόμου, όλες οι γάτες τρέχουν νά την προϋπαντήσουν και ύστερα την συνοδεύουν μέχρι τό σπίτι «έν πομπή και παρατάξει», αφού δέ πάρουν ό,τι επιθυμούσαν, δηλαδή μερικά φρέσκα ψάρια, πηγαίνει κάθε μία νά κάμη την τουαλέττα της στον ήλιο.

Άλλά κάτι συνέβη πρό καιρού στο σπίτι αυτό, τό «άσυλο των γάτων», και απ’ αυτό μου έδόθη άφορμή νά σας γράψω αυτές τις λίγες γραμμές: Η φιλόζωος κυρία είχε τρείς γάτες και ένα γάτο, πού τόν έλεγε «Μιστικρί. Ο Μιστικρί ήταν μεγαλόσωμος, λευκός και μέ μαύρη φουντωτή ουρά. Ήταν γάτος της Άγκύρας μέ μακρύ και πυκνό τρίχωμα. Υπεραγαπούσε την κυρία του και, όταν την έβλεπε νά γυρίζει από την αγορά, έπήγαινε και μέ χίλια δυό χαϊδέματα ήθελε νά της δείξη την αγάπη του. “Όταν την έβλεπε καθισμένη κοντά στο παράθυρο, έτρεχε, πηδούσε πάνω στα γόνατά της και καθόταν εκεί, υπερήφανος σαν βασιλιάς. Πολ-λές φορές ή κυρία του έλεγε: «Μιστικρί, μου πονεί τό κεφάλι μου». Τότε τό καυμένο τό ζώο κατέβαινε σαν τρελλό και άρχιζε νά νιαουρίζη θλιβερά, νά πηγαινόερχεται στο δωμάτιο και νά κυττάζη κάθε τόσο την κυρία του. Κάθε φορά πού έρχόταν ό γιατρός για νά ιδή την κυρία, ό Μιστικρί έκαταλάβαινε ότι ή κυρία του έπονόυσε, έστριφογύριζε γύρω στο γιατρό και κάπου-κάπου τόν άπειλούσε μέ τό άγριο νιαούρισμά του. “Όταν ή κυρία του τόν έρωτούσε: «Μιστικρί, τί θά κάμης όταν πεθάνη ή μαμά;», τό καυμένο τό γατάκι σαν νά έκαταλάβαινε και άνοιγόκλεινε γρήγορα τά μάτια του.

Πέντε ευτυχισμένα χρόνια έπέρασε έτσι ό Μιστικρί και μαζί μ’ αυτόν και οι κύριοι του. Αυτός ήταν ή χαρά, τό παιγνίδι και τό στόλισμα του σπιτιού. Άλλά ήρθε ό καιρός όπου ό Μιστικρί άρρώσθησε. Δέν έτρωγε πιά τίποτα. Άρχισε νά αναπνέη γρήγορα και νά μη μπορεί νά περπατήση. Τό βλέμμα του έβασίλευε. Η κυρία του άνησύχησε και έφώναξε άμέσως τόν κτηνίατρο. Τό ζώο, πού άλλοτε άγριεσε όταν έβλεπε ξένο, ούτε κι

νήθηκε όταν ό γιατρός τό εξέτασε. Έκύ-ταζε μόνο την κυρία του κατάματα, σά νά ζητούσε βοήθεια.

Ο γιατρός μετά την εξέταση ειπε μέ ύ-φος σοβαρό: «Κυρία μου, είναι, φαίνεται, άρ-γά. Άλλά πάντοτε έχομε μία έλπίδα». Και έκαμε έγχείρησι στον Μιστικρί. Καμμία όμως έλπίδα ζωής. Στα νεφρά του ζώου ύ-πήρχε πύον. Έπί τρία ήμερονύκτια ή κυρία καθόταν πάνω από τό κρεβατάκι του Μιστικρί. Όλο τό σπίτι ήταν βουβό. Τέλος την τρίτη μέρα ό Μιστικρί κυττάζοντας για τελευταία φορά την κυρία του έκλεισε για πάντα τά μάτια του.

Δέν περιγράφεται ή λύπη στην οικογένεια. Η κυρία έζήτησε άδεια και έθαψε τόν Μιστικρί σε μία γωνιά του Ζωολογικού κήπου του Σφάξ. Προχθές έπήγα στον κήπο και είδα μία μικρή πλάκα μαρμάρινη, τριγυρισμένη μέ κάγκελλα. Έπάνω στην πλάκα ήταν ένα γατάκι, από κείνα πού παίζουν τά μικρά παιδιά. Έπλησίασα και είδα και μία έπιγραφή μέ κεφαλαία γράμματα, χαραγμένη στο μάρμαρο: «Μιστικρί».

(Σφάξ Τύνιδος)

ΑΛΕΞ. ΠΟΥΛΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΓΚΙΟΥΖΕΛ

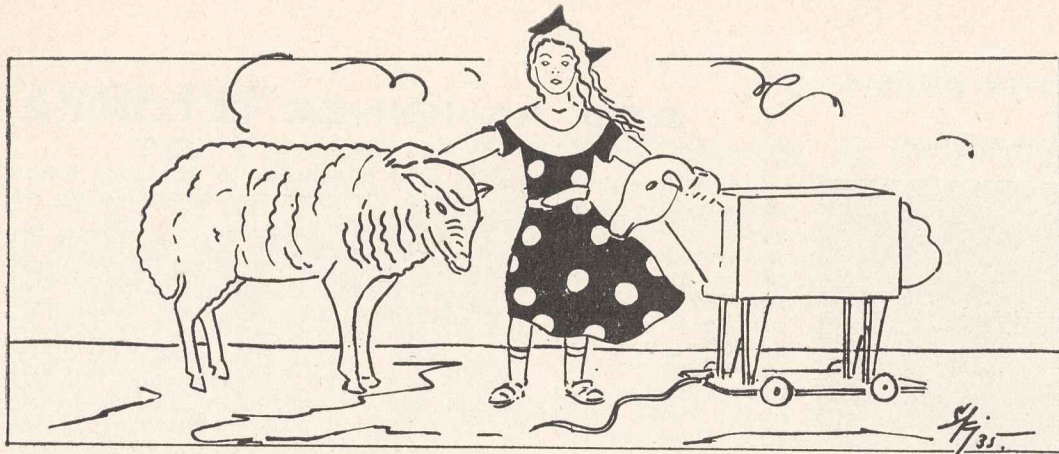
“Ένα πιστόν σύν-τροφον έχασε τε-λευταίως ή έκλε-κτή άθηναϊκή οικο-γένεια του κ. Χω-ραφά, την αγαπητήν και έξυπνοτάτην σκύλλαν Γκιουζέλ (τουρκιστί: ώραϊαν) ή όποία έδικαιολό-γει άπολύτως τό όνομα αυτό, — πού δέν ήτο άλλως τε τό μόνον: Σωρεία άλλη όνομάτων είχε προστεθή μέ

τόν καιρόν: Φάν-φάν, Κοκώ, Τζούμ-Τζούμ, Τρού-τρού, Τσοκούδο, Παιδί και πόσα άλλα ακόμη, τά όποια πάντοτε ήξευρε ως ιδικά της ή καλή Γκιουζέλ, ώραϊός τύπος της ράτσας των «βραχυσκελών».

Η πολυωνυμία αυτή, συνηθής εις ευγε-νείς τιτλούχους του παλαιού καιρού, ήτο δικαιολογημένη και εις αυτήν την περίστα-σιν, αφού ή μητέρα της Γκιουζέλ άνήκε εις την άγέλην των σκυλιών του καΐζερ και ό πατέρας της είχεν επανειλημμένως βρα-βευθή εις την Λυόν της Γαλλίας.

Εμάθαίμε γρήγορα και ήτο πιστή. Πάν-τοτε άγρυπνη, προσεκτική, ακόμη και στα γηρατειά της. Έξυπνότατο ζώον, πού έν-νοούσε κάθε τι πού της έλεγαν, ακόμη και τας δυσκολώτερας παραγγελίας. Τόσο εύ-χάριστη στη συντροφία, ώστε ό θάνατός της έγινε αισθητός σ’ όλους πού την έγνώρισαν. Ο «Φίλος των Ζώων» είχε και ιδιαίτερον σύνδεσμον πρός την Γκιουζέλ, αφού έπεσκέ-πετο συχνά τά γραφεία του.

Έζησε ένδεκάμιση χρόνια μέ αγάπη και άφοσίωσι στους κυρίους της.

ΑΡΝΙΑ ΓΙΑ ΣΦΑΞΙΜΟ!

ΤΗΣ ΚΑΣ ΑΝΝΑΣ ΜΠΕΚΙΑΡΗ

Τὸ δημοσιευόμενον κατωτέρω διηγηματάκι τῆς κ. **Ἀννας Μπεκιάρη**, γνωστῆς εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ «Φίλου τῶν Ζώων» ἀπὸ τὰ ὠραῖα καὶ σχετικὰ πρὸς τὴν προσπάθειάν μας ποιήματά της, ἀφορᾷ τὴν ἐορτὴν τοῦ Πάσχα καὶ μᾶς ἐστάλη ἐγκαίρως, πρὸ τοῦ Πάσχα, συνέπεσε ὅμως τότε ἀκριβῶς τὸ προηγούμενον φύλλον νὰ εὐρίσκειται ὑπὸ τύπωσιν καὶ εἴται δημοσιεύεται εἰς τὸ παρὸν τεῦχος. Δὲν χάνει ἐν τοῦτοις τίποτε, ἀπὸ τὴν ἑλλειψιν τῆς ἐπικαιρότητος, διότι θίγει τὸ ζήτημα τῆς σφαγῆς τῶν ἀρνιῶν τοῦ Πάσχα, μίαν δηλαδὴ δημοσίαν ἀπανθρωπίαν, ἢ ὁποῖα ἔγινε θεσμός καὶ δυσφημίζει τὸν τόπον μας εἰς τοὺς ξένους.

«Αὔριο θὰ τὸ σφάζουνε τὸ ἀρνάκι!»
Αὕτῃ ἡ σκέψι βασάνιζε τὴ μικρὴ Μαρίνα. Τ' ἄκουσε πού τὸ εἶπεν ὁ παπούς στὴν Κατερίνα. Τῆς παρήγγειλε μάλιστα νάχη ἀλατοπίπερο κοπανισμένο καὶ μιά λεκάνη ἐτοιμὴ πού θὰ χρειασθῇ, νὰ βγάλῃ καὶ τὴ σουβλά ἀπ' τὴν ἀποθήκη.

«Μὰ εἶναι τάχατες ἀνάγκη νὰ τὸ σφάζουν; Μποροῦσαν νὰ περάσουν καὶ μὲ μιά σουπίτσα, ἀπ' ἐκεῖνες τὶς νόστιμες πού φικιάχνει ἡ γιαγιά. Μὰ ὁ παπούς ἔγινε ξαφνικά κακός. Αὐτὸς, πού τις προάλλες τράβηξε τ' αὐτιά τοῦ Νικόλα, γιατί τὸν εἶδε νὰ σημαδεύῃ ἕνα πουλάκι μὲ τὸ λάστιχο, καὶ πού ἐδίωξε τὸ Γιάννη τὸν ὑπηρέτη, γιατί τὸν βρῆκε νὰ χτυπᾷ τὸ ἄλογό τους μὲ ἕνα ξύλο. Πού τῆς λέει νὰ μὴν πιάνῃ τὸ γατάκι γιατί θὰ τ' ἀρρωστήσῃ, γίνηκε τώρα θεριό.

Ἔβαλε κι' ἀνοιξαν ἕνα λάκκο στὴν αὐλή. Μέσα σ' αὐτὸν θὰ ἐτοιμάσουνε τὴ φωτιά καὶ στὰ κάρβουνα θὰ ψηθῇ σιγά-σιγά τὸ καημένο τὸ ἀρνάκι.

Ἐνῶ πρῶτα τῆς ἔλεγε τόσο ὠραία παραμύθια, τώρα μιλά μονάχα γιὰ μαγειρίτσα, γιὰ κοκορέτσι, γιὰ τὸν ἄλλο παπού καὶ τὸ θεῖο τὸ Σταμάτη, πού δὲν ξέρουν νὰ ψωνίσουν καὶ πῆραν κάτι ψόφια ἀρνιά. Καὶ χαίρεται γι' αὐτό, ἐνῶ πρὶν ἔλεγε ὅτι δὲν πρέπει νὰ χαίρεται κανεὶς μὲ τὴν δυστυχία τῶν ἄλλων.

Αὐτὰ σκέπτεται ἡ μικρὴ Μαρίνα. Δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ πῶς ἄλλαξε ὁ παπούς. Τώρα τὸ αὔριο ἔγινε σήμερα.

Ἐξω στὸ δρόμο ἀκούστηκε μακρυὰ μιά ἀγρία φωνή: «Ἀρνιά γιὰ σφάξιμο!»

Ὁ παπούς εἶχε θρονιαστῇ στὸ μπαλκόνι. Τὸ ἀρνάκι τῶχανε φέρει ἀπὸ τὸν κῆπο καί, δεμένο μ' ἕνα λεπτὸ σχοινάκι, περίμενε. «Ἀρνιά γιὰ σφάξιμο!» ἀκούστηκε πειδ

κοντὰ τώρα ἡ φωνή.

Ὁ παπούς ἀνασηκώθηκε ἔτοιμος νὰ φωνάξῃ τὸν ἄνθρωπο, μόλις πλησίαζε.

Ἡ καρδιά τῆς μικρῆς Μαρίνας σφίχτηκε. Δάκρυα τρέχανε ἀπὸ τὰ μάτια τῆς καὶ ξαφνικά τῆς ἦρθε μιά ἰδέα.

«Μπά, ἔκανε, πῶς δὲν τὸ σκέφθηκα γρηγορώτερα!» καὶ ἔτρεξε.

— «Ἀρνιά γιὰ σφάξιμο!» ἀκούστηκε ἔξω πειὰ ἀπὸ τὸ σπῖτι τους ἡ φωνή.

— «Ἐδῶ, ἔδῶ!» φώναξε ὁ παπούς.

Ὁ ἄνθρωπος μπήκε μέσα.

— «Ποῦ εἶναι τὸ ἀρνί;» ρώτησε ἀπότομα.

— «Δὲν τὸ βλέπεις;— τοῦ ἀπάντησε ὁ παπούς, πού παραξενεύτηκε— αὐτὸ τὸ δεμένο ἐκεῖ πέρα».

Ὁ ἄνθρωπος ἔρριξε μιά περιφρονητικὴ ματιά στὸ ὑπόστεγο, ὅπου ἄσπριζε τὸ ἀρνί, ἔπειτα στὸ μπαλκόνι, κάτι εἶπε γιὰ ἀνθρώπους πού δὲν ντρέπονται νὰ κοροϊδεύουν καί, χτυπώντας δυνατὰ τὴν πόρτα, ἔφυγε.

«Εἶδες τρόπο!» εἶπε ὁ παπούς. «Μὰ γιατί τάχα φέρθηκε ἔτσι; Τὸν ἔπιασε;» Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως ἀκούστηκε ἄλλου φωνή.

«Ἀρνιά γιὰ σφάξιμο!»

— «Ἐδῶ, ἔδῶ!» φώναξε πάλι ὁ παπούς. Ἡ πόρτα ξανάνοιξε κι' ἕνας ἀγριάνθρωπος μπήκε μέσα, γελαστός ὅμως, κρατώντας μιά προβοιά κάτω ἀπ' τὴ μασχάλη του.

— «Χρόνια πολλά, εἶπε εὐγενικά. Ποῦ εἶναι τὸ ἀρνί;» Κι' ἔβγαλε ἀπ' τὸ σελάχι του ἕνα καλοακονισμένο μαχαίρι.

«Ἐκεῖ, ἐκεῖ δεμένο». Ἐξάπ' ὁ παπούς.

Ὁ χασάπης τὸ κύτταξε καλὰ-καλὰ, κι' ἔπειτα, κουνώντας τὸ κεφάλι του, «Χρονιὰρα μέρα σήμερα», εἶπε, «δὲν ἔχω ὄρεξι γιὰ καυγάδες μὲ τρελλοὺς ἔπρεπε νάταν ὅμως κανένας ἄλλος, νὰ σᾶς τὰ κάνῃ ὅλα θάλασσα ἔδῶ μέσα!» Καί, χτυπώντας ἀκόμα πειδὸ δυνατὰ τὴν πόρτα ἀπὸ τὸν πρῶτο, ἔφυγε.

Μὰ τί συμβαίνει λοιπόν; Τὸ ἀρνί του τ' ὀλόπαχο, ποῦταν τόσο περήφανος γι' αὐτό, δὲν τὸ καταδεχόνταν τὰ μαχαίρια τῶν χασάπηδων; Τὶ μυστήριον ἦταν αὐτό; Κι' ὁ παπούς, ἔξω φρενῶν, κατέβηκε δυο-δυὸ τὰ σκαλοπάτια. Μὰ, μόλις προχώρησε στὴν αὐλή, ἕνα «Ἀα!» βγῆκε ἀπ' τὸ στόμα του.

Ἡ Μαρίνα, εἶχε κρύψει τὸ ἀρνάκι στὴν ἀποθήκη καὶ στὴ θέσι του εἶχε δέσει τὸ ἀρνάκι τοῦ Μίμη, πού τοῦχε χαρίσει ὁ νουὸς του τὸ Νέον Ἔτος...

ΚΟΚΚΙΝΕΣ ΚΟΡΔΕΛΛΙΤΣΕΣ...

ΥΠΟ ΠΕΤΡΟΥ ΚΛΩΝΑΡΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΑΘΗΝΟΥΛΑ ΛΑΓΟΥΔΑΚΗ 6 ἐτῶν.
ΕΛΣΗ ΘΕΟΧΑΡΙΔΟΥ 7 ἐτῶν.
ΑΝΝΑ ΘΕΟΧΑΡΙΔΟΥ 9 ἐτῶν.
ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΙΑΝΝΗΣ γέρος φύλακας.

Ἡ σκηνή, ἕνα δειλινό, μέσα σ' ἕνα περιβόλι. Στὸ βάθος ἀριστερὰ μάντρα καὶ δεξιὰ φράκτης. Στὴ μέση καγκελλόπορτα. Στὴν ἄκρη τῆς μάντρας κολόνα, μὲ μιά μεγάλη γλάστρα στὴν κορυφή της. Μπρὸς ἀπ' τὴ μάντρα πεζούλι μὲ μεριζὰ λουλούδια σκόρπια ἐπάνω του. Ὅταν ἀνοίγει ἡ αὐλαία, ἡ Ἀθηνούλα καὶ ἡ Ἐλση ἔρχονται ἀπὸ δεξιὰ. Ἡ Ἀθηνούλα φάινεται λυπημένη καὶ σκεπτικὴ.

(Ἐκ τοῦ φυσικοῦ)

ΑΘΗΝΟΥΛΑ: Καὶ μὲν ἔλση, ἔμαθες τὸ κακὸ πού μᾶς βρῆκε;

ΕΛΣΗ (ἀνήσυχη): Ὅχι· τί τρέχει;

ΑΘ. Μὰ νά, γι' αὐτὸ σέ πῆρα ἔδῶ ἔξω νὰ τὰ ποῦμε (κάθεται στὸ πεζούλι) ἔλα κάθισε. (Σηκώνεται πάλι). Ἀλλὰ στάσου νὰ ἰδῶ μιά στιγμή μήπως εἶναι κανεὶς καὶ μᾶς ἀκούει (πηγαίνει στὴν καγκελλόπορτα, τὴν ἀνοίγει καὶ κοιτάζει πίσω ἀπὸ τὸν τοῖχο, παιτώντας ὁλοένα στὰ δάχτυλα). Κανεὶς. (Ξαναγυρίζει καὶ ξανακάθεται).

ΕΛΣΗ: Ἐλα λοιπόν, καὶ μὲν. Μὲ τρομάζεις. Τί τρέχει;

ΑΘ. Τρέχει ὅτι ὁ κύριος διευθυντὴς ἀπεφάσισε νὰ μᾶς σκοτώσῃ τις γάτες μας. ΕΛ. (ἐξαγριάζεται). Γιατί; Καὶ τί τοῦ ἔκαμε ἢ Λιλίκα μου;

ΑΘ. Καὶ ὁ Τοτός μου, ὁ Ἀσπρούλης μου, τί τοῦ ἔκαμε; Καὶ ὅμως ἀπὸ ἀπόψε ὁ μπάρμπα-Γιάννης, ὁ φύλακας, ἔχει διαταγὴ νὰ σκοτώνῃ μὲ τὸ ντουφέκι του ὅλες τις γάτες. Ὁ κ. διευθυντὴς λέει πῶς οἱ γάτες ἐρήμαξαν τὸ περιβόλι καὶ θέλει νὰ τις ξεκάνῃ.

ΕΛ. Μὰ καλὰ, οἱ δικές μας, πού τις ἔχουμε στὸ σπῖτι, τί τοῦ φταίνει;

ΑΘ. Ὁ μπάρμπα-Γιάννης, λέει, τις γνωρίζει καὶ δὲν θὰ τις σκοτώσῃ αὐτές. Μὰ

πῶς μπορῶ νὰ ἡσυχάσω ἐγὼ ἂν τὸν γνωρίζῃ τὸν Τοτό μου ὁ μπάρμπα-Γιάννης! Καὶ ἂν κάνῃ λάθος; Καὶ ὅστερα καὶ οἱ ἄλλες γατούλες, οἱ κακόμοιρες... Τὶ κρίμα! Πρέπει κάτι νὰ κάμουμε...

(Μπαίνει ξαφνικὰ ἡ ΑΝΝΑ ἀπὸ ἀριστερὰ).

ΑΝ. Μπα! Τί κάνετε ἔδῶ;

ΑΘ. Ἀχ, καλὲ μ' ἐτρόμαξες! Ἐλα κ' ἐσύ, νὰ μᾶς πῆς, ποῦσαι καὶ πιὸ μεγάλη. Ξέρεις ὅτι θὰ σκοτώσουν ὅλες τις γάτες;

ΑΝ. Ναι, Ἀλλὰ ἐγὼ θὰ βάλω στὴν Τουτούκα μου μιά κόκκινη κορδελλίτσα κι' ὁ μπάρμπα-Γιάννης ἔχει διαταγὴ νὰ μὴ σκοτώνῃ ὅπου βλέπει κόκκινη κορδελλίτσα.

ΑΘ. (χτυπάει τὰ χεῖρά). Ἀ, τί ὠραία, ἔτσι θὰ κάμω κι' ἐγώ!

ΕΛ. (Μὲ χαρά). Κι' ἐγώ, κι' ἐγώ! Ἀχ, τί καλὰ πού μᾶς τὸ εἶπες (πηδαίει καὶ φωνάζει).

ΑΘ. (στέκεται σιωπηλὴ ὅστερα): Σῶπα, Ἐλση, ξέρεις τί σκέπτομαι;

ΕΛ. Τί εἶναι πάλι;

ΑΘ. Ἀν πιτύχη, σωθήκαμε, ἢ μᾶλλον σωθήκαμε. Μὰ γιατί νὰ μὴν πιτύχη!

ΕΛ. Μὰ τί εἶναι λοιπόν; Μ' ἔσκασες.

ΑΘ. Δὲν μπορεῖς νὰ τὸ βρῆς;

ΕΛ. Ὅχι.

ΑΘ. Σκύψε νὰ σοῦ τὸ πῶ στ' αὐτί. Ἐλα κι' ἐσύ, Ἀννα.

(Σκύβουν καὶ οἱ τρεῖς, ἀκούνε, γελᾶνε, ὅστερα φωνάζουν ἀπὸ χαρὰ, χτυποῦν τὰ χεῖρα, ξαναγυρνᾶν τώρα λίγο ἀκόμη καὶ ὅστερα φεύγουν τρέχοντας καὶ γελώντας).

(Στὸ ἴδιο περιβόλι, τὸ βράδυ μὲ τὸ φεγγάρι. Μπαίνει ὁ μπάρμπα-Γιάννης, περπατώντας στὰ δάχτυλα, μὲ τὸ ντουφέκι στὸ χέρι).

ΜΠΑΡΜΠΑ-ΓΙΑΝΝΗΣ: Ἄντε κι' ἐβγήκαμε γιὰ τὸ λαγὸ! (γελᾷ). Ἀκούς ἐκεῖ, νὰ κυνηγᾷ γάτες! Κι' ἔχε τὸ νοῦ σου, κακόμοιρε μπάρμπα-Γιάννη, μὴ σκοτώσῃς καμιά μὲ κόκκινη κορδέλλα, γιατί θὰ σέ διώξουνε. (Στέκεται καὶ ἀρραγνιάζεται). Κάποια ἔρχεται ἀπ' τὸ περιβόλι. Ἐπὶ σκοπὸν καὶ πῦρ (μπαίνει μιά γάτα μὲ μιά πελώρια κόκκινη κορδέλλα στὸ λαιμό. Ὁ μπάρμπα-Γιάννης σταβρίζει τὸ ντουφέκι).

Τζιφός! (Φαίνεται μιά ἄλλη, ὁ γέρος κάνει πάλι τὸ ἴδιο ἀλλὰ βλέπει τὴν κόκκινη κορδέλλα. Φαίνεται ἄλλη, κι' ἄλλη, διάφορες γάτες ὅλων τῶν χρωμάτων ὅλες μὲ κόκκινες κορδέλλες). Βρὲ τὰ κατεργάρικα τὰ μικρά, τί μοῦ σκαρώσανε! Κατακλυσμὸς ἀπὸ κόκκινες κορδέλλες. (Κάποιος γάτας τῆς λύθηκε ἡ κορδέλλα τὴν παίρνει ὁ μπάρμπα-Γιάννης καὶ τὴν δένει στὴν γάννη τοῦ ντουφεκιῦ του). Μοῦ φαίνεται πῶς περισσότερο κινδυνεύει τὸ ντουφέκι μου! (Φεύγει).

ΑΥΛΑΙΑ

Είς την εποχήν του ἀθλητισμοῦ καλὸν εἶναι νὰ γνωρίζωμεν ἂν καὶ μετὰ τὰς ἀθλητικὰς ἐπιδόσεις ὡς κοιτῆριον ὑπερτεροῦμε τῶν ἄλλων ζώων. Ἀλλὰ τὰ συμπεράσματα τοῦ Γερμανοῦ καθηγητοῦ **Ρούντολφ Μέσς** συγγραφέως τοῦ κατωτέρω ἄρθρου, δὲν... μὲς βγάδουν καθόλου ἀσπροπρόσωπους.

Ζωὴ εἶναι ἡ κίνησις καὶ ἡ κίνησις σημαίνει ὑπερπήδησιν τοῦ διαστήματος. Ὁ ἄνθρωπος, φυσικὰ, δὲν εἶναι ἀπὸ τὰ ταχύτερα πλάσματα. Τὰ δύο του σκέλη, ὅσον καὶ ἂν τρέξουν, δὲν καλύπτουν μεγάλο διάστημα. Ἀλλως τε τὸ σῶμά του εἶναι δυσαναλόγως βαρὺ πρὸς τὸ μήκος τῶν σκελῶν του καὶ διὰ τὸν λόγον αὐτὸν κουράζεται εὐκολώτερα ἀπὸ τὰ ἄλλα πλάσματα. Ἄν συγκρίνῃ κανεὶς τὴν ταχύτητα τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τὴν ταχύτητα τῶν ταχύτερων ζώων, καταλήγει εἰς ἐξευτελιστικά διὰ τὸ ἀνθρώπινον γένοϛ συμπεράσματα.

Ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος ἔχει προικισθῇ ἀπὸ τὴν λογικὴν καὶ πολὺ ἐνωρὶς ἐσκέφθη νὰ χρησιμοποιήσῃ ἄλλα μέσα πρὸς μετακίνησιν τοῦ ἐκτός ἀπὸ τὰ πόδια του. Ἐν πρώτοις ἐσοφίσθη νὰ ἱππεύῃ τὰ ἄλογα καὶ ἄλλα ὑποζύγια, τὰ ὁποῖα εἶναι καὶ ταχύτερα αὐτοῦ καὶ δυνατότερα, ὥστε νὰ ἀντέχουν εἰς μακρὰς πορείας. Παραλλήλως ἐχρησιμοποίησε τὰς σχεδίας μετὰ κώπας καὶ ἀργότερα ἐφευρε τόσῃν ποικιλίαν μηχανικῶν μέσων κινήσεως, ὥστε ἡμπορεῖ ἀνέτως νὰ διανύῃ μετὰ καταπληκτικὴν ταχύτητα τὸ διάστημα, χωρὶς εἰς τοῦτο νὰ τὸν βοηθοῦν τὰ πόδια του.

Τὰ ζῶα ὅμως ἔχουν μείνει εἰς τὰ μέσα μετὰ τὰ ὁποῖα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὰ ἐπρόκειντο ὁ Δημιουργὸς διὰ νὰ κινῶνται. Ἐν τούτοις πολλὰ ἐξ αὐτῶν δύνανται νὰ ἀμιλλῶνται καὶ τώρα ἀκόμη εἰς ταχύτητα πρὸς τὰ τελεύτερα μηχανικά μέσα τοῦ ἀνθρώπου.

Κυρίως αἱ μεγάλοι ταχύτητες ἀναπτύσσονται ἀπὸ τὰ πτηνά, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ζῶα τῆς γῆρας δὲν ὑστεροῦν, ἰδίως ἐκεῖνα ποὺ εἶναι ὑποχρεωμένα νὰ ζοῦν εἰς ἀπεράντους στέππας καὶ πρέπει νὰ διανύουν μεγάλας ἀποστάσεις, εἴτε διὰ νὰ εὔρουν τὴν τροφήν των, εἴτε διὰ νὰ ἀποφύγουν τὴν ἐπίθεσιν τοῦ ἐχροῦ των. Δρομεῖς ὅπως ἡ ἔλαφος φθάνουν «ἀεροπορικῇ» ταχύτητα. Ὑπάρχουν δὲ ζῶα, ὅπως ὁ καγκουρά, τὰ ὁποῖα πηδοῦν ἄλμα εἰς ὕψος 3 μέτρων καὶ ἄλμα ἀπλοῦν εἰς μήκος 6 ἕως 10 μέτρων. Καὶ αἱ ἐπιδόσεις αὗται δὲν εἶναι σπάνια, ἀλλὰ συχνόταται εἰς τὸν καθημερινόν των βίον.

Διὰ νὰ λάβωμεν μίαν ιδέαν τῆς ἐπιδόσεως τῶν ζώων εἰς ταχύτητα, ἀρκεῖ νὰ κά-

μωμεν σύγκρισιν μετὰ τὴν μεγαλειτέραν ταχύτητα τὴν ὁποῖαν ἀναπτύσσει ὁ ἄνθρωπος, τὴν ταχύτητα εἰς τὸν δρόμον 100 μέτρων. Τὸ παγκόσμιον ἀνθρώπινον ρεκόρ ταχύτητος κατέχει ὁ Ἀμερικανὸς δρομεὺς Πάντοκ, ὁ ὁποῖος ἐσημείωσεν ἐπίδοσιν 10 δευτερολέπτων καὶ 4 δέκατα εἰς τὸν δρόμον τῶν 100 μέτρων. Ἡ οὕτω ἀναπτυχθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ ταχύτης ἀναλογεῖ μετὰ ταχύτητα 34 χιλιάδων καὶ 400 μέτρων τὴν ὥραν.

Ἄς ἔλθωμεν τώρα εἰς τὴν ἐπίδοσιν μερικῶν ζώων εἰς τὰ 100 μέτρα. Ἡ ἔλαφος τὰ διανύει εἰς 3,7 δευτερόλεπτα, δηλαδὴ μετὰ ταχύτητα 96 χιλιομέτρων, ἵπποι ἀγγλικῆς ράτσας ἐσημείωσαν εἰς τὰς ἵπποδρομίας ἐπίδοσιν 3,95 δευτερολέπτων, ὁ ἀσιατικὸς ὄναγρος, τρέχει ἀνέτως τὰ 100 μέτρα εἰς 4 δευτερόλεπτα. Ἀγγλικά λαγωνικά τρέχουν τὰ 100 μέτρα εἰς 4,3 δευτερόλεπτα καὶ ὁ λαγὸς εἰς 4,5 ἕως 6 δευτερόλεπτα. Ὅποιοι θέλει νὰ ἰδῇ τὴν ἔλαφον εἰς μεγαλειώδη ἀνάπτυξιν τῆς ταχύτητός της, πρέπει νὰ ἀνεβῇ εἰς μίαν βουνοκορυφήν, ἐπάνω ἀπὸ τοπίον ὅπου δάση, λιβάδια καὶ βράχοι συχνὰ ἐναλλάσσονται. Τέτοια τοπία θὰ ἰδῇ κανεὶς εἰς τὴν νότιον καὶ τὴν ἀνατολικὴν Ἀσίαν, ὅπου ἄλλως τε ὑπάρχουν καὶ τὰ ταχύτερα ἐλάφια.

Ἐκεῖ βλέπει κανεὶς καὶ τὸν ἱέρακα εἰς πλήρη ἀνάπτυξιν τῆς ταχύτητός του. Ἐτυχε κάποτε νὰ ἴδω παρὰ τὰ σύνορα τῆς Βιρμανίας, εἰς τὸ Θιβέτ, ἱέρακα, ὁ ὁποῖος μέσα εἰς 24 μόνον δευτερόλεπτα κατέβηκε ἀπὸ κρημνὸν 800 μέτρων ὕψους εἰς τὴν κάτω κοιλάδα, ἐγύρισε πάλιν εἰς τὸ ὕψος τοῦ κρημοῦ καὶ πάλιν κατέβηκε. Δύο ἡμέρας ἀργότερα, εἰς τὴν ἰδίαν περιοχὴν, παρατήρησα ἕνα ἱέρακα, ὁ ὁποῖος ἐρρίφθη σὺν σφαίρα εἰς ἕνα σμήνος πουλιῶν, ἄρπαξε ἕνα ἐξ αὐτῶν, τὸ μετέφερεν εἰς τὸ καταφύγιόν του ἐπὶ ἐνὸς βράχου, ὅπου προφανῶς τὸ ἀπέθεσε νεκρόν, καὶ ἐπέταξε πάλιν κατὰ τοῦ σμήνου, εἰς τὸ ὁποῖον κατέφθασε πολὺ γρήγορα, παρ' ὅλον ὅτι τοῦτο ἔτρεχε μετὰ δλὴν τὴν δυνάμιν του διὰ νὰ σωθῇ ἀπὸ τὸν φοβερόν ἄρπαγα. Εἰς διαφόρους μου παρατηρήσεις μετὰ χρονομετρικῆς ἀκριβείας περὶ τῆς ταχύτητος τῶν πτηνῶν, ἐσημείωσα ὅτι ὁ ἱέραξ, διανύει συνήθως τὰ 100 μέτρα εἰς 2,5 δευτερ., δηλαδὴ μετὰ ταχύτητα 144 χιλιομέτρων τὴν ὥραν.

Παραπλησία εἶναι ἡ ταχύτης τοῦ ἀετοῦ, ὁ ὁποῖος διανύει τὰ 100 μέτρα εἰς 2,6 δευτερόλεπτα. Ἡ χελιδὼν τρέχει τὰ 100 μέτρα εἰς 2,7 δευτερόλεπτα, τούτεστι μετὰ ταχύτητα 133 χιλιομέτρων τὴν ὥραν. Ἡ ἀγριοπαπια

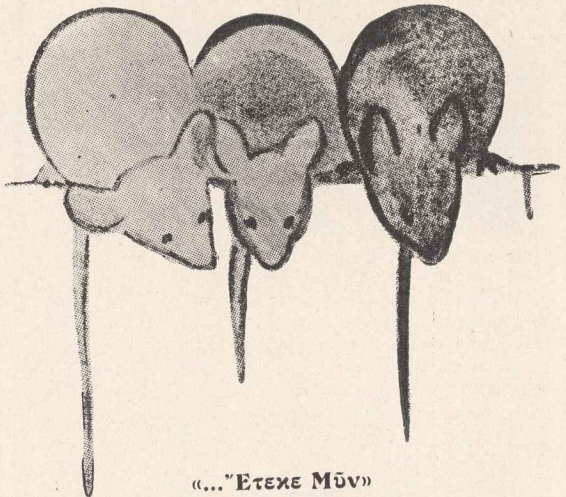
εἰς 3 δευτερόλεπτα, ἥτοι μετὰ ταχύτητα 120 χιλιομέτρων. Ὁ γλάρος εἰς 3,4 δευτερόλεπτα καὶ ἡ ταχυδρομικὴ περιστέρα εἰς 3,85 δευτερόλεπτα, μετὰ ταχύτητα 93 1/2 χιλιομέτρων τὴν ὥραν.

Ἐννοεῖται ὅτι αἱ ἀνωτέρω ἐπιδόσεις εἶναι εἰς τὴν τακτικὴν καὶ συνήθη πτησίν των, διότι εἰς ἐξαιρετικὰς περιστάσεις ἀναπτύσσεται μεγαλειτέρα ταχύτης. Τοῦτο διεπίστωσα μετὰ τὴν παραβολὴν τῆς ταχύτητος τοῦ γλάρου. Οὗτος συνήθως ἀναπτύσσει ταχύτητα 90 χιλιομέτρων. Ἀλλὰ ἰάν ἡμέραν, ἐπιβαίνων ὕδροπλάνου, παρετήρησα ὅτι ἕνας γλάρος, ἀνταγωνιζόμενος τὴν μηχανὴν, ἀνέπτυξεν ὥραιαν ταχύτητα 120 χιλιομέτρων καὶ ἐπέταξε μετὰ τὴν ταχύτητα αὐτὴν ἐπὶ 15 χλμ.

Ὁ μεγαλιτέρος μαραθωνοδρόμος ἐξ ὅλων τῶν πλασμάτων τῆς δημιουργίας εἶναι ἕνα εἶδος μεταναστευτικῶν γλάρων, γνωστῶν εἰς τὴν ζωολογίαν μετὰ τὸ ὄνομα «Χαράδριοις Ντομίνικους Φούλβους». Οὗτος πετᾷ μετὰ μέσην ταχύτητα 26 μέτρων τὸ δευτερόλεπτον ἀπὸ τὴν Ἀλάσκαν μέχρι τῶν νήσων Χαβάι, μετὰ μίαν πτήσιν ἄνευ σταθμοῦ ὑπεράνω τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὤκεανοῦ, διανύων οὕτω ἀπόσταριν 3.300 χιλιομέτρων. Τὴν ἀπόστασιν ταύτην καλύπτει μετὰ ἀδιάκοπον πτήσιν 35 ὥρων. Δεδομένου δὲ ὅτι ἀνὰ δευτερόλεπτον κτυπᾷ δύο φορές τὰ πτερά του, διὰ νὰ διανύσῃ τὸ μεταξὺ Ἀλάσκας καὶ Χαβάι πελώριον διάστημα πρέπει νὰ κτυπήσῃ τὰ πτερά του 252.000 φορές. Καὶ ὅμως αὐτὸς ὁ μεγαλιτέρος μαραθωνοδρόμος τοῦ κόσμου, ὕστερα ἀπὸ τὴν διάπτησιν τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὤκεανοῦ δὲν εἶναι καθόλου ἐξηντλημένος. Μετὰ τὴν νυκτερινὴν του ἀνάπαυσιν θὰ ἐξεέλθῃ τὴν ἐπομένην εἰς κινήγιον ψαριῶν, παρὰ τὰς ἀκτὰς τῶν θερμῶν νήσων, τὰς ὁποίας ἐκλέγει διὰ νὰ διαχειμάζῃ, διότι εἰς τὴν Ἀλάσκαν πηγαίνει πρὸς παραθερισμόν.

Τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης φέρει μεγαλιτέραν ἀντίστασιν ἀπὸ τὸν ἄνεμον εἰς τὰ πλάσματα ποῦ κινῶνται ἐντὸς αὐτοῦ. Ἐν τούτοις ἡ ταχύτης τὴν ὁποῖαν ἀναπτύσσουν τὸ δελφίνι, ὁ καρχαρίας, ὁ θαλάσσιος ἵππος καὶ ἄλλα κῆτη εἶναι καταπληκτικῇ. Τὸ δελφίνι ἔχει ἐπίδοσιν 10 δευτερολέπτων εἰς τὰ 100 μέτρα, δηλαδὴ ἀναπτύσσει ταχύτητα 36 χιλιομέτρων τὴν ὥραν. Ἐὰν κάμωμεν σύγκρισιν μετὰ τὴν ταχύτητα ποῦ ἀνέπτυξε ποτὲ ὁ ἄνθρωπος εἰς τὴν κολύμβησιν (τὸ ὄλυμπικὸν ρεκόρ τῶν 57,4 δευτερολέπτων εἰς τὸν ἀγῶνα 100 μέτρων κράουλ) ὁ ἄνθρωπος βγαίνει πολὺ ντροπιασμένος, διότι ἡ ταχύτης του εἶναι μόλις 6 χιλιόμετρα καὶ κατὰ τὴν ὥραν. Ἀξίον ἰδιαιτέρας σημειώσεως εἶναι ὅτι τὰ ταχύτερα κῆτη, ὅπως τὸ δελφίνι, εἶναι «ἀεροδυναμικά»: τὸ σῶμα των εἶναι κατασκευασμένον κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ παρέχῃ μικροτέραν ἐπιφάνειαν ἀντιστάσεως εἰς τὸ νερὸ κατὰ τὴν κολύμβησιν.

ΟΣΟΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ
ζητοῦν ἢ θέλουν νὰ διαθέσωσι νεογέννητα γατάκια ἢ σκυλάκια, κάπως καλῆς οἰκίας, παρακαλοῦνται νὰ μᾶς τὸ ἀναγγέλλουν, ὥστε νὰ τοὺς θέτωμεν ἀντιστοίχως εἰς ἐπαφὴν.

«...Ἔτεκε Μῦν»

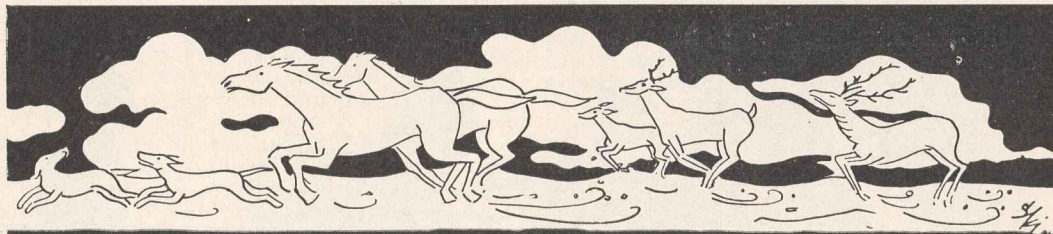
Ἄς ὑποθέσωμε — χτυπήστε ξύλο!...— ὅτι εἴσατε φτωχός. Κάθεστε σ' ἕνα φτωχόσπιτο καὶ... κλαίτε τὴ μοῖρα σας καὶ τὴ μοναξιά σας, ὅταν, λίγο-λίγο, διακριτικὰ στὴν ἀρχή, τοιμηρότερα κατόπιν, ἀκούγονται μικροὶ θόρυβοι, συρσίματα, ἕνα ἀνηλεὲς ροκάκισμα στὸ ξύλο, ἀπὸ δοντάκι μικροσκοπικὸ ἀλλὰ θαυματουργό, καὶ νά, σὲ λίγο ἡ φτωχικὴ κάμαρα γεμίζει ἀπὸ μακρυὰς οὐρίτσες, ἀπὸ κεφαλάκια, ἀπὸ ματάκια ὅλο σιωπὴ καὶ προσεκτικὴ παρατήρησις, ἀπὸ...— φρρρ! χάθηκαν μετὰ μιάς! Μὰ βέβαια, ἀγαπητέ μου, τὸ κυττάξατε πολὺ ἐπίμονα ἐκεῖνο τὸ ματάκι καὶ σὰς πήρε χαμπάρι. Ἐλάτε, καθήστε φρόνιμα καὶ περιμένετε. Θὰ συνηθίσουν.

Καὶ νά, σὲ λίγο οἱ μουσουδίτσες ξεφυτρώνουν πάλι ἀόρατες—καὶ τὰ φαναράκια τῶν ματιῶν στριφογυρίζουν σὺν ἀντικερπορικοῖς προβολεῖς σὲ κρίσιμη στιγμή. Ἀφήστε τα, θὰ ξεθαρρέσουν. Νά τα κιόλας ποῦ βγήκαν ἀπὸ τοὺς κρυψῶνες τοὺς καὶ τρέχουν διπλά-δίπλα στὸ σοβαντεπὶ, σὺν Ἀγιοβασιλιάτικα κουρδισμένα παιγνιδάκια. Ἐ, καὶ τί πατιρντί, ὅσο παίρνουν θάρρος! Κυττάξτε τα πῶς σκαρφαλώνουν, πῶς ψάχνουν, πῶς πηδᾶνε, πῶς χορεύουν, πῶς πηγαίνουν καὶ ἔρχονται καὶ διασταυρώνονται τὸνα μετ' ἄλλο καὶ σταματοῦν καὶ τρέχουν—καὶ φράπ, γίνονται καπνὸς καὶ χάνονται.

Εἶναι πολλοὶ ποῦ θὰ... συχάσθηκαν καὶ τὸ «ἀμελέτητο» θέμα τοῦ παρόντος καὶ τὸν... συγγραφέα του. Καὶ ὅμως ἕνας ἀμερικανός, ὁ Οὐώλς Ντίνεϋ, φτωχὸς σχεδιαστὴς στὸ Χόλλυγουντ, δὲν ἐσκεπτόταν ἔτσι—νὰ «φίλος τῶν ζώων» μιά φορά! Τοῦ ἔκαναν τόση ἐντύπωσι, τὰ ποντίκια, ὥστε τὰ ἔκαμε... ἡθοποιούς τοῦ κινηματογράφου καὶ ἔτσι ἐδημιούργησε τὰ «Μίκυ-Μάους», σπουδαία κινηματογραφικὴ ἐπιχείρησις, ποῦ τὸν ἔκαμε πλούσιον καὶ διάσημον.

Χιλιάδες κόσμου διασκεδάζουν μετὰ τίς ἐξωφρενικὰς φιγούρες τοῦ ποντικοῦ Μίκυ-Μάους, ποῦ χρησιμοποιοῖ διακδοσίους ἀνθρώπους—σχεδιαστάς, μουσικούς, χορευτάς κτλ.—στὴν ὑπηρεσίαν του... Οὕτε κομματάρχης ἐν ἡμέραις ἐκλογῶν δὲν θὰ συντηροῦσε τόσον κόσμον...

Π. Κ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ο ΜΑΓΕΜΕΝΟΣ ΠΥΡΓΟΣ *Λευκή Βιβλιοθήκη* **Ἑλένης Ζούζουλα** (1) Είναι ένα βιβλιαράκι που δεν πρέπει να λείπει από κανένα ελληνικό σπίτι: "Ένα ωραιότατο παραμύθι για παιδιά, αλλά και για κάθε μεγάλο, πολλά θα είχε να πάρει από το διάβασμά του. Έτσι η απλότης αυτή, που σκεπάζει εν τούτοις και ουσιαστικώτατο περιεχόμενο είναι τεκμήριο δυνατού ταλέντου. Ίδιαιτέρως μās ευχαριστεί το γεγονός ότι το νόημα του έργου είναι βαθύτερο ανθρωπιστικό και μαρτυρεί ότι η συγγραφέας του είναι μια μεγάλη καρδιά—όπως ήταν μεγάλη καρδιά και η αλησμόνητη **Ἀλίκη Ἐλ. Δρακούλη**, στη μνήμη της οποίας είναι αφιερωμένο το βιβλιαράκι. Εύχης έργον θά ἦτο νά διαδοθῇ τὸ ἀριστουργημα τοῦτο ἀνά τὸ πανελλήνιον, διότι τὰ διδάγματά του εἶναι ἐθνοσωτήρια. Ἀπὸ τὴν κ. Ἑλένη Ζούζουλα ἀναμένομεν καὶ ἄλλα παρόμοια μυθιστορήματα.

ΤΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΜΑΣ

«ΜΑΚΕΔΟΝΟΠΟΥΛΟ», Θεσσαλονίκη. (2) "Ένα ωραίο περιοδικό, που το βγάζουν «**Διαπλασόπουλα**» στη Θεσσαλονίκη και που το αγαπούμε περισσότερο επειδή είναι εργασία νέων, παιδιών, που είναι φυσικό να ενδιαφέρονται για κάθε τι αληθινά ωραίο και αξίο. Μήπως θα ήθελαν με το σύλλογό τους της «**Χαρούμενης Συντροφιάς**» να αρχίσουν και μια εργασία για την προστασία των ζώων στην πόλι τους; Η Θεσσαλονίκη υστερεί ακόμη, ενώ και στα πιο μακρινά σημεία της Ελλάδος δημιουργούνται τώρα τελευταίως πυρηνες για την διάδοση της ζωοφιλίας. Περιμένουμε λοιπόν πολλά.

ΚΥΠΡΙΑΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ.—Εκδίδεται στην Λευκωσία της Κύπρου³. Διευθυντής **Κ. Προύσης**. Είναι ένα περιοδικό που με το περιεχόμενό του αλλά και την ωραία του εμφάνιση **τιμὰ τὴν Κύπρον** και τους νέους λογοτέχνες που το εκδίδουν. Ἀπὸ μιά τόσο ἀξιόλογη προσπάθεια, περιμένουμε και κάποια γενικώτερη μορφωτική επίδραση, που θὰ φέρῃ ἀσφαλῶς καὶ περισσότερη ἐξημέρωση στὰ ἤθη.

ΚΡΗΤΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ (4).—Η θαυμαστή αληθινά προσπάθεια του Νομάρχου **κ. Σήφακα**, ο οποίος με το περιοδικό αυτό προσφέρει μια εξαιρετική συμβολή στη μελέτη της Ιστορίας, της Αρχαιολογίας και της Λαογραφίας αλλά και στη σύγχρονη κίνηση και ανάπτυξη της Μεγαλονήσου. Ὡς πρὸς τὴ δική μας προσπάθεια, ἀπὸ τὴς «Κρητικῆς Μελέτης» περιμένουμε πολλά—λαογραφικά της ζωοφιλίας ἄρθρα κ.τ.λ.—ἀφοῦ ὁ κ. Σήφακας ἔχει τόσο ἐνδιαφερόμενη γιὰ τὴν προσπάθειά μας καὶ σὲν Κρήτη ἐφάνηκε ἡ πρώτη ἐλληνικὴ ζωοφιλὴ κίνηση, ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ 19ου αἰῶνος.

Ο ἐκλεκτὸς συνεργάτης τῆς «**Πρωῖας**» **κ. Γ. Ἀννίνος** εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ ἀφιερῶσθαι διὰ τὸ περιοδικὸν μās ἓνα ἀρθροῖδιόν του, εἰς τὸ ὁποῖον μετὰ πολὺν κολακευτικὰ λόγια ἐκφράζεται διὰ τὴν προσπάθειάν μας. Τὸν εὐχαριστοῦμεν θερμῶς τοιαῦται κρίσεις, προσερχόμεναι ἀπὸ πρόσωπα πού ἔχουν ὅλην τὴν σχετικὴν ἀρμοδιότητα καὶ τὸ κύρος, ἀποτελοῦν σπουδαιότατην δι' ἡμᾶς ἐνίσχυσιν.

¹) *Τεχνικὴ ἐκτέλεσις* «**Πυρρός**» **Α.Ε.** Ἀθήναι.

²) *Γραφεῖα*: *Μητροπολίτου Ἰωσήφ 10.*

³) *Γραφεῖα*: *Οὐζουνιάν, Λευκωσία.*

⁴) *Γραφεῖα*: *Ρέθυμνον, Κρήτη.*

ΑΠΟ ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΜΑΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ-ΔΡΑΣΕΙΣ-ΚΡΙΣΕΙΣ

"Ένα ωραίο παράδειγμα του τί μπορεί να κάνει ο διδάσκαλος διὰ τὴν προσπάθειαν τῆς ζωοφιλίας: Κατὰ τὴν «ἐλευθέραν ὥραν» τῆς Παρασκευῆς ἡ *Τετάρτη Δημοτικὸν τοῦ Κολλερίου Ἀθηνῶν* μετὰ τὴν πρωτοβουλίαν τοῦ διδασκάλου **κ. Δελιγιάννη** παρουσίασε χαριτωμένον πρόγραμμα ἀφιερωμένον εἰς τὴν ἀγάπην πρὸς τὰ ζῶα καὶ ἰδιαίτερον τὸν σκύλον. Πρῶτος ὁμιλήσεν ὁ Πρόεδρος τῆς τάξεως **Μωρίς Φαράτζη**, ὅστις, ἀφοῦ ἐξέθεσεν ἐν γενικαῖς γραμμαῖς τὴν συμβολὴν τῶν ζώων εἰς τὴν βελτίωσιν τῶν ὁρῶν τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, ἐκάλεσε τοὺς συμμαθητάς του νὰ διηγηθῶν διάφορα ἀνέκδοτα σκύλων ἰδίως, διότι, ὅπως εἶπε, «ὁ σκύλος εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ ζῶα πού ἀγαποῦν περισσότερο οἱ ἄνθρωποι». Ἀκολουθῶντες ὁμιλήσαν οἱ **Παράσχης Ι., Βενετσιάνος Μ., Μανουκίδης Μ., Μάνος Ι., Κάροπος Ι., Λαζαρίδης Κ., Τζανῆς Κ. καὶ Νομικὸς Μ.**

Τὸ τέλος τῆς ωραίας συγκεντρώσεως ἐκάλυψαν ζωηρά χειροκροτήματα. Ἀπληθύνοντο πρὸς τοὺς ὁμιλητάς ἢ πρὸς τὰ συμπληθῆ τετράποδα;

Η στήλη αὕτη, ἡ ὁποία ἀναγγέλλει συνήθως τὰς προόδους τῆς ζωοφιλίας εἰς τὸν μαθητικὸν κόσμον, θ' ἀναφέρῃ αὐτὴν τὴν φορὰν καὶ κατὰ ἄτοπον, τὸ ὁποῖον συμβαίνει μετὰ ἡρώας μαθητῆς: Ἡ **κ. Κουρούκλη**, μέλος τῆς Ἑταιρείας Προστασίας τῶν Ζώων, μās καταγγέλλει ὅτι οἱ μικροὶ μαθηταὶ τοῦ *Δημοτικῶν Σχολείου Χαροκόπου* (Καλλιθέας) βασανίζουν κατὰ φρικτὸν τρόπον τὰ ἀδέσποτα σκυλιά τῆς συνοικίας. Ἐλπίζομεν ὅτι μία καταλληλὸς ἐνέργεια τοῦ διδασκάλου τῶν θὰ σταματήσει τὸ κακὸ αὐτὸ παιγνίδι τῶν μικρῶν καὶ ὅτι θὰ εὐρεθῶμεν εἰς τὴν εὐχαρίστον θέσιν νὰ ἀνακοινώσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μās τὴν παῦσιν του.

Ἀντιλαμβανόμενοι πλήρως τὴν ἀγαθὴν ἐπίδρασιν πού θὰ ἔχῃ μετὰ τῶν μαθητῶν του ἓνας ἐκπαιδευτικὸς ἐνδιαφερόμενος διὰ τὴν προσπάθειάν μας, ἐλάβομεν μετ' ἰδιαίτερας χαρᾶς τὰς πρὸς τὸν περιοδικὸν συνδρομὰς τῆς **κ. Καλλιόπης Λαζ. Πρίντζου**, διδασκαλίσσης εἰς Κανάλια Καρδίτσας, τῶν **κ. κ. Ἀποστόλου Ζήση καὶ Θεοδόου. Θεόν** καθηγητῶν εἰς Φανάρι Καρδίτσας, τοῦ **κ. Νικολάου Δήμου**, καθηγητοῦ εἰς Ἀρβανιτοκερασέαν καὶ τοῦ **κ. Γεωργ. Στεργιοπούλου**, διδασκάλου εἰς Βαμβακοῦ Φαρσάλων. Ὅλους τοὺς ἀνωτέρω εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν συμπάθειαν μετὰ τὴν ὁποίαν βλέπουν τὸ ἔργον τῆς Ἑταιρείας μās.

Χάριτας ἐπίσης ὀφείλομεν πρὸς τὸν **κ. Γυμνασιάρχην Τρικινάων** καὶ πρὸς τὸν Ἐπιθεωρητὴν Δημοτικῶν Σχολείων **κ. Ἀθανασίου**, οἵτινες, κατὰ τὰς πληροφορίας τοῦ περιοδεύοντος ἀνταποκριτοῦ μās **κ. Ν. Τζωρτζάκη**, παρέχουν πᾶσαν ἐνίσχυσιν εἰς τὸ ἔργον του.

Γενικῶς μετὰ ἰδιαίτερας συγκινήσεως πληροφοροῦμεθα ἐκάστοτε ὅτι ἐκπαιδευτικοὶ λειτουργοὶ καὶ εἰς τὰ πλέον ἀπομεμακρυσμένα μέρη ἐργάζονται δραστηρίως διὰ τὴν διάδοσιν τῆς ζωοφιλίας μετὰ τῶν μαθητῶν τῶν, ἀπὸ τὴν ἐργασίαν τῶν δὲ πολλὰ περιμένομεν ὅτι θὰ προέλθουν.

ΤΟ ΤΑΧΥΤΕΡΟΝ ΠΤΗΝΟΝ ΕΙΝΕ... Η ΠΑΠΙΑ!

Ούτε ὁ ἀετός, «ὁ βασιλεὺς τῶν αἰθέρων», οὔτε τὸ γρήγορον χελιδόνι, οὔτε τὸ γεράκι, εἶναι τὰ ταχύτερα πτηνά. Κατὰ τὰς ἐπιστημονικὰς διαπιστώσεις, καὶ ὁ ἀετός καὶ τὸ γεράκι δὲν μποροῦν νὰ ἀναπτύξουν ταχύτητα μεγαλειτέραν τῶν 45 χιλιομέτρων. Γιατὶ ταχύτερα εἶναι ἡ περιστέρα, πού εἶναι εἰς θέσιν νὰ τρέξῃ μετὰ 70 χιλιομέτρων τὴν ὥραν. Ἡ τσίχλα πετὰ ἀκόμη γρηγορότερα: Φθάνει καὶ ἑπερνά νὰ 90 χιλιομέτρων. Ἐκεῖνη ὅμως πού εἶναι ἀσυναγωνίστη εἶναι ἡ πάπια. Ὅχι βέβαια ἡ πάπια ἡ ἐξημερωμένη, ἀλλὰ ἡ ἀγριόπαπια. Τὸ πτηνὸν αὐτὸ κατέχει τὸ ρεκόρ ταχύτητος μετὰ τῶν ὄλων τῶν πτερωτῶν. Ἡ ἀνωτάτη ταχύτης τῆς εἶναι 135 χιλιομέτρων. Κατὰ μέσον δὲ ὅρον τρέχει μετὰ 122 χιλιομέτρων τὴν ὥραν, πρᾶγμα πού σημαίνει ὅτι διανύει σ' ἓνα δευτερόλεπτο 37 μέτρα!

ΖΩΟΦΙΛΟΙ ΖΗΤΟΥΝ ΑΥΣΤΗΡΟΤΕΡΟΥΣ ΝΟΜΟΥΣ

Ο Σύνδεσμος πρὸς Προστασίαν τῶν Ζώων ἐν Γαλλίᾳ κατήγγειλεν ἓνα, ὀνόματι Γκραπέν, διότι ἔκανε ζῶντα ἓνα σκύλον. Ὁ Γκραπέν, ἔχων ἀφορμὰς ἐναντίον ἑνὸς γείτονός του, συνέλαβε, διὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῇ, τὸν σκύλον του, τὸν περιέχουσε μετὰ πετρέλαιον καὶ ἀφοῦ τοῦ ἔδεσε τοὺς πόδας, τοῦ ἔθεσε πυρ. Ὁ Γκραπέν κατεδικάσθη...εἰς 15 φράγκα πρόστιμον καὶ 50 φράγκων ἀποζημιώσιν εἰς τὸν κύριον τοῦ σκύλου. Ὁ Σύνδεσμος τῶν ζωοφίλων δὲν ἔμεινε διόλου εὐχαριστήμενος ἀπὸ τὴν καταδίκην αὐτὴν, ἡ ὁποία εἶναι καὶ ἡ αὐστηρότερα ἐντὸς τῶν ὁρίων τῶν γαλλικῶν νόμων. Πρέπει, λέγει ὁ Σύνδεσμος, νὰ ψηφισθῇ τὸ ταχύτερον καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν νόμος τιμωρῶν ὅπως καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν παρομοίαν θηριωδίαν μετὰ τῶν μινῶν φυλάκισιν καὶ πρόστιμον 25 λιρῶν.

ΡΕΚΟΡ ΖΩΟΦΙΛΙΑΣ!

Ένας γηραιὸς κύριος, συνοδευόμενος ἀπὸ τὴν γυναῖκά του, παρουσιάσθη πρὸ ἡμερῶν εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ Συλλόγου Προστασίας τῶν Ζώων τοῦ Λονδίνου καὶ ἀφοῦ ἐξήγησε διαφόρους πληροφορίας περὶ τῆς δράσεως αὐτοῦ τοῦ συλλόγου, παρέδωκεν εἰς τὸν ταμίαν του δύο βαλίτσες, τὰς ὁποίας ὁ ἄγνωστος κύριος ἔκανε δῶρον εἰς τὰς... ζῶας! Ὅταν λοιπὸν ὁ ταμίας ἀνοίξε τις δύο αὐτὰς βαλίτσας καὶ εἶδε τὸ περιεχόμενον τῶν, ἀπέμεινε κατάπληκτος! Ὁ ἄγνωστος κύριος, ὁ ὁποῖος δὲν ἠθέλησε νὰ εἴπῃ τὸ ὄνομά του, εἶχε δώσει εἰς τὸν σύλλογον 70 ἑκατομμύρια δραχμῶν διὰ τὴν κατασκευὴν ἑνὸς νεκροταφείου διὰ τοὺς σκύλους καὶ τὰς γάτες. Τὸ περιστατικὸν αὐτό, τὸ ὁποῖον, σημειωτέον, καθεὶς ἄλλο παρὰ μοναδικὸν εἶναι, μαρτυρεῖ ὅτι εἰς τὴν πολιτισμένην Ἀγγλίαν τὸ ζήτημα τῆς ζωοφιλίας ἔχει ριζωθῇ εἰς τὴν συνείδησιν ἑνὸς μεγάλου μέρους τοῦ κοινοῦ.

ΜΕΤΑΛΛΙΟΝ ΕΙΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΝ ΣΚΥΛΟΝ

Ἡ Παρισινὴ Ἑταιρεία Προστασίας τῶν Ζώων, τῆς ὁποίας ἐπίτιμος πρόεδρος εἶναι ὁ γνωστὸς συγγραφεὺς Κλώντ Φαρρέρ, ὁργάνωσε εἰδικὴν τελετὴν καὶ ἀπένευμε ἀργυροῦν μετᾶλλον εἰς τὴν Μπέττυ, σκύλλα τοῦ 99ου Γαλλικοῦ πεζικοῦ συντάγματος. Καὶ τοῦτο διότι ἡ Μπέττυ ἔσωσε ἀπὸ βέβαιον θάνατον ἓνα φοιτητὴν ὅστις μετὰ τινῶν ἄλλων φίλων του ἐπεχείρησε μίαν ἐπικίνδυνον ἐκδρομὴν εἰς τὰ χιόνια, τὸν περασμένον χειμῶνα. Ὁ ἐν λόγω φοιτητὴς ἔπεσε καὶ ἔσπασε τὸ πόδι του εἰς μέρος ἀπὸ ὅπου ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸν μεταφέρουν οἱ φίλοι του. Ἡναγκάσθησαν νὰ τὸν ἐγκαταλείψουν καὶ νὰ ἀναζητήσουν βοήθειαν. Τὴν ἐπομένην ἔφθασε ἐπὶ τόπου ἀποστολῇ ἓξ ἐνὸς ἀξιωματικοῦ καὶ στρατιωτῶν, διὰ νὰ σώσουν τὸν νέον, ἐφωδιασμένη μετὰ μικρὸν τροχοφόρον. Νέα ὅμως ἀτυχία: τὸ τροχοφόρον ἔσπασε καὶ ὁ δυστυχισμένος μετὰ τὸ σπασμένον πόδι ὑπερχειρώθη νὰ περάσῃ καὶ δευτέραν νύκτα μόνος. Ὅχι ὅμως ἐντελὸς μόνος: Ἡ Μπέττυ ἡ ὁποία ἔλαβε μέρος εἰς τὴν ἀποστολὴν, δὲν ἔφυγε ἀπὸ κοντὰ του καὶ, ὅλην τὴν νύκτα, τὸν ἐξέσταινε καὶ τοῦ εἰδείχνε τὴν στοργὴν τῆς μετὰ τὸν βῶβον ἀλλὰ τόσον ἐκφραστικὸν τρόπον τῆς. Ὁ νέος ἔτσι ἐσώθη, ἀλλὰ οἱ μαστοὶ τοῦ πιστοῦ ζῶου ἐπάγωνσαν... Τὸ περιστατικὸν αὐτὸ προσθέτει ἔτσι μίαν ἀκόμη μαρτυρίαν τῆς ἀφοσιώσεως τοῦ σκύλου πρὸς τὸν ἄνθρωπον.

ΤΩΝ ΚΑΤΕΣΠΑΡΕΞΑΝ ΟΙ ΧΟΙΡΟΙ!

Μία φοιτιστικὴ σκηνὴ ἐξετυλίχθη εἰς τὰ «Καλύβια», ἓνα χωριὸν κοντὰ εἰς τὴν Βερόκιαν. Κάποιος χοιροβοσκός, ὀνόματι Ἀντώνιος Διδίμος, ἄφησε τὸ παιδί του εἰς τὸ χοιροστάσιον, ἀλλὰ ὁ νέος αὐτὸς εὗρε ὡς τρόπον διασκεδάσεως νὰ κυτᾶ καὶ νὰ βασανίζῃ τὰ ζῶα. Συνήθως ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ τὸ κάνει αὐτὸ ἀκινδύνως, κάποτε ὅμως καὶ τὸ ἐξημερωμένον ζῶον, κινούμενον ἀπὸ τὸ ἐνστικτὸν τῆς αὐτοσυντηρήσεως, γίνεται ἀνήμερον θηρίον καὶ τότε ἀλλοιόμενον εἰς τὸν ἄνθρωπον πού θὰ εὐρεθῇ ἀντιμέτωπος πρὸς τὴν μαγίαν τοῦ ζῶου. Αὐτὸ συνέβη μετὰ τὸν νέον αὐτόν: οἱ χοῖροι ἐξηγριώθησαν τόσον πολὺ, ὥστε τοῦ ἐπετέθησαν, τὸν ἔρριξαν κάτω καὶ τὸν κατεσπάρξαν!

ΤΟ ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΟΥ Κ. Θ. ΤΣΑΤΣΟΥ

ΕΠΙΣΤΑΤΙΟΝΟΣ 8

ἀναλαμβάνει δωρεάν τὴν σύνταξιν καὶ ὑποβολὴν μνηύσεων διὰ παραβάσεις τοῦ Νόμου περὶ Προστασίας τῶν Ζώων καὶ τὴν ἐν γένει παρακολούθησιν αὐτῶν.